

ועדה לפאבק בנגע הסמים המסוכנים

ג' תמוז תשפ"ה
29 יוני 2025
סימוכין: 2025-0103-576

דוח משיבה מספר 3 של הוועדה למאבק בנגע הסמים המסוכנים
שהתקיימה ביום ראשון, כ"ו בסיון תשפ"ה (22.06.2025)

השתתפו:	גב' לורה ורטון מר אסעד עוויס מר שבתאי עמדי גב' כרמית ספיר וייץ	חברת הנהלה, יו"ר הוועדה מנהל בית ספר תיכון ראשדיה, במזרח ירושלים נציג ציבור, מנהל החטיבה לקידום נוער לשעבר נציגת ציבור, מייסדת עמותת 'מכורים לחיים'
לא השתתפו:	מר אריאל בזיז מר מיכאל הלבשטאם מר אריק וירצבורגר גב' יעל גבאי גב' ציפי זוסמן גב' אווה שמש גב' אדווה מובשוביץ	חבר הנהלה חבר הנהלה ראש מינהל חינוך מנהלת אגף רווחה ממונה על קידום נוער מנהלת התכנית לביטחון קהילתי ומערך החירום המינהלי נציגת הרשות הלאומית לביטחון קהילתי
נכחו:	גב' רונית אחדות חודז'ייב הכהן מר יהודה פרוידגר גב' טלי שונרי גב' גונידי קמר גב' יפה אזולאי גב' רחל אבריטשר בן ציון גלינסקי גב' ענתי לוי סלמן מר יהושע אילון גב' נינט אלמלם מר דולב צייטלין עו"ד דן בן טל מר שי צרף	חברת הנהלה חבר הנהלה ממונה שלי"מ (שיקום, ליווי ומניעה) מנהלת מחלקה בכירה לפיתוח חינוכי, אגף חינוך ערבי מנהלת תחום התמכרויות, קידום נוער מנהלת תחום תוכניות חי, אגף חינוך חרדי רכז חרדי עיר ללא אלימות, מינהל חינוך קצין ביקור סדיר, אגף חינוך כללי מנהל לשכה שכונתית, אגף רווחה רכזת ארגון ומעקב סטודנט ראש צוות בכיר ליעוץ אגפים קצין מניעה והסברה מחוז ירושלים

מזכיר הוועדה: ישראל בלנקו

ועדה לפאבק בנגע הסמים המסוכנים

על סדר היום נדונו הנושאים הבאים:

1. **דברי פתיחה – גב' לורה ורטון, חברת הנהלה ויו"ר הוועדה**
גב' לורה ורטון, חברת הנהלה ויו"ר הוועדה, פתחה את הישיבה וברכה את הנוכחים.
2. **קב"סים במגזרים השונים והרשות הלאומית לביטחון קהילתי והרווחה, טיפול בנושאים – גב' ענת לוי סלמן, קצין ביקור סדיר, אגף חינוך כללי**
גב' ענת לוי סלמן סקרה את עבודת הקב"סים בבתי הספר בעיר. המנדט העיקרי של הקב"סים הוא ההגעה של בני הנוער לבתי הספר, טיפול במניעת נשירה ובנערים שנשרו ממערכת החינוך. בכל הנוגע לשימוש בסמים הקבס"ים מחויבים לסודיות.
גב' לוי סלמן ציינה כי הטיפול מתכלל גורמים שונים בקהילה המספקים טיפול מערכתי עוטף שמותאם לנערים.
3. **קשר בין המשטרה וקטינים – מר שי צרף, קצין מניעה והסברה מחוז ירושלים**
מר שי צרף, ציין מספר אתגרים מהותיים הנוגעים להתמודדות עם בני נוער המשתמשים בסמים, בדגש על הקושי הקיים כיום באכיפה ובטיפול. הוסבר כי כיום, החוק מאפשר מתן קנס בלבד במקרה של תפיסת קטין עם סמים לשימוש עצמי, מבלי שניתן לחקור אותו או לנקוט צעדים טיפוליים משמעותיים.
בנוסף צוין כי המשטרה פועלת ככל הניתן למניעת הגעת בני נוער בסיכון למערכת הכליאה, וכן מקדמת תוכניות חינוכיות בבתי הספר שמטרתן להרחיקם ממסלולי סיכון.
4. **סיכום – גב' לורה ורטון, חברת הנהלה ויו"ר הוועדה**
גב' ורטון, חברת הנהלה ויו"ר הוועדה, סיכמה את הדיון והודתה למשתתפים על הדיון הפורה.
הועלתה קריאה לשיתוף פעולה בין גורמים עירוניים והמסגרות השונות להרחבת המענים הקיימים. בנוסף, הזמינה את הנוכחים לשתף הצעות ורעיונות עבור קידום הנושא.

תמליל הישיבה מצ"ב והוא מהווה חלק בלתי נפרד מהדו"ח.

בברכה,
ח' י' ט"ז
לורה ורטון
חברת הנהלה
יו"ר הוועדה

ועדה לפאבק בנגע הסמים המסוכנים

لجنة الحرب على المخدرات | Committee war on dangerous drugs

כיצר ספרא 1, ירושלים 9100707 | טל: 02-6295723 Tel פקס: 02-6297153 Fax

mazkir_haeir@jerusalem.muni.il

הוועדה למאבק בנגע הסמים המסוכנים – תמליל

מספר הוועדה : 3

מקום ההתכנסות : מערכת ZOOM

תאריך הוועדה : כ"ו סיוון התשפ"ה (22.06.2025)

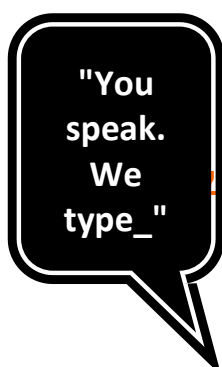
מזכיר הוועדה בדיון : ישראל בלנקו

שעת תחילת הוועדה : 16:05

שעות סיום הוועדה : 17:48

התמליל נכתב ע"י חברת גולד וורק בע"מ ולא עבר בדיקה או הגהה ע"י גורם כל שהוא בעיריית ירושלים

עיריית ירושלים וחברת גולד וורק בע"מ עושים כל שביכולתם על מנת לייצר תמליל איכותי ובעל ערך. עם זאת מודגש כי קריאה בתמליל צריכה להיעשות באופן מושכל תוך הבנה שיתכנו טעויות ו/או השמטות מסיבות אובייקטיביות שונות.

גולד וורק תמליל

גולד-וורק ת M ג R ים

לורה ורטון:

מעריכה את ההשתתפות של כולם. אני גם אגיד ש-,

יהודה פרוידינגר:

כשאנחנו בלחץ מהמלחמה, אנחנו לוקחים קצת סמים ונרגעים.

לורה ורטון:

זהו, זה העניין, שחוץ מהמצב שאנחנו כולנו חווים ועל כן אני מודה לכל מי שהצליח להתפנות ולשבת איתנו, אני יודעת שהמצב חמור בייחוד ל-, אה, רגע, אני רואה שיפה שם, יפה. אותם צרכני סמים, אני מניחה, עוד יותר בלחץ. לצערי ליליאנה שהיא רצתה להשתתף איתנו, ליליאנה, סירקין? אני תמיד שוכחת את שם המשפחה.

דוברת:

סורקיס.

לורה ורטון:

סורקיס, כן, מהרווחה, שעוסקת בדיירי רחוב, רצתה להיות איתנו והיא לא יכולה כי היא מאוד עמוסה עכשיו, אבל רק שתדעו שבאמת היא נותנת טיפול מאוד יפה, אני חושבת, והעירייה בכלל עושה כל מאמץ להיערך למצב המיוחד הזה, ויש גם מקלט לדיירי רחוב ופונים עליהם ומנסים לעזור להם.

טלי שונרי:

לורה, ואני יכולה, אם יהיה צורך אני יכולה רגע להשלים אינפורמציה על דיירי רחוב.

לורה ורטון:

אוקיי, אפשר, אולי נתחיל עם זה. אז אני אמשך עם איזה מסגור של הישיבה, אבל כן אני יכולה לעדכן. בבקשה, טלי.

טלי שונרי:

את רוצה לסיים רגע, נתאר את הכל ואז נחזור לדיירי רחוב?

לורה ורטון:

לא, אם את רוצה להגיד כמה מילים עכשיו ואז אני אגש לנושא כפי שתכננו אותו בזמנו, כן.

טלי שונרי:

אז אני אגיד בגדול, באמת לדיירי רחוב עכשיו בשעת חירום, אז יש לנו באופן קבוע, הצבנו בכיכר ספרא גם שני עובדים וגם ליליאנה שנמצאת, דיירי רחוב יכולים ומגיעים לקבל שירות כמו שהם קיבלו ברחוב כורש עד עכשיו. יוצאים סיורים על כל רחוב יפו בין כיכר ציון לשוק לתחנה מרכזית, לאתר דיירי רחוב, מאותרים די הרבה, אז גם אנחנו מתארים להם איפה המקלט הכי קרוב, חניונים וכאלה, וגם עוזרים בכל מה שעולה וצריך. אז זה מהבחינה הזאת, שד"ר פתוח 7-24, פניות דרך 106, דרך כוון רווחה בשעות שאנחנו לא עובדים, ויש שם דיירים, יש שם, כרגע יש שם איזה שניים שלוש מקומות פנויים אז אין בעיה ואפשר להפנות.

לורה ורטון:

יופי.

טלי שונרי:

זהו בגדול.

לורה ורטון:

תודה רבה על הדיווח וגם בכלל על העבודה שלכם. אז אני אגיד שזה המצב המיוחד של היום. אני אקח אותנו אחורה כי אנחנו, יש, היו כל מיני אירועים בין לבין, אבל זאת הישיבה השלישית. בישיבה הראשונה עשינו קצת היכרות והצגנו נתונים, גם דולב, הסטודנט שעובד איתי ועוזר לי בניהול הוועדה הזאת נמצא איתנו, והצגנו את המצב גם בכללותו בארץ ובירושלים. בישיבה השנייה שמענו גם מיפה שאיתנו וגם, אזולאי, וגם מאחרים על מה עושים כרגע, והמסקנה המאוד ברורה והלא מפתיעה הייתה שצריך יותר, מה גם ששמענו באותה ישיבה כששמענו על המצב מבחינת הטיפול והאמצעים שיש לנו היום, שתוכנן קיצוץ ברשות לחוסן קהילתי, ואכן, והכנו מכתב, שלחנו את המכתב, גם גייסנו עוד חברי מועצה מכאן, וגם הצטרפנו למיזם של חברי מועצה בכל הארץ ... לבקש לא לקצץ. בכל זאת הקיצוץ בוצע, אני לא יודעת איך בדיוק המצב כיום, אבל קיצצו נדמה לי ביותר מחצי את התקציב של חוסן קהילתי שזה אותו תקציב שבעבר היה לעיר ללא אלימות וכל מיני פונקציות שונות, וגם מימון של,

בן ציון גלינסקי:

ביטחון קהילתי.

לורה ורטון:

סליחה?

בן ציון גלינסקי:

ביטחון קהילתי.

לורה ורטון:

ביטחון קהילתי, סליחה, לא חוסן קהילתי. תקציבים שונים. אני חושבת שאנחנו צריכים להמשיך ללחוץ, ונעשה מעקב גם לגבי המימון של הדברים השונים. אני לא יודעת אם יש כאן מישהו שיכול לעדכן לגבי ההשפעה על אותו קיצוץ על הכוח אדם בעירייה אבל הבנתי שגם היה כזה. יש, פשוט קשה לי לראות את כולם, גם יש אנשים עם מספרי טלפון ושמות שלא מוכרים לי, אם יש מישהו שיכול לתת עדכון אני אשמח. אבל בינתיים, זה בכל אופן המסגרת, דיברנו על המצב באופן כללי ובירושלים, דיברנו על האמצעים, הוצאנו מכתב, וחשבתי להתחיל ולהקדיש את הישיבה הזו לטיפול בקטינים. אז יש לנו כמה אנשים שיתייחסו, גם מתוך בתי ספר, גם קב"סים, כלומר קציני ביקור סדיר, וגם נשמע מנציג המשטרה ונראה אם אפשר לעשות איגום משאבים, אם כל הקשרים המתבקשים מתקיימים בין בתי הספר והקב"סים שמטפלים בנשירה, וכמובן, קידום נוער, שנורא חשוב שמטפלים במי שכבר לא במסגרת, והמשטרה, אלו מה שהבנתי, אבל אפשר לתקן אותי, הם ארבע הכיוונים השונים, או ארבע הזרועות שמטפלות בעניין. לפני זה אבל, אני חשבתי פשוט להקרין סרטון קצר, ששלחה אליי כרמית ספיר וייט שנמצאת כאן על משהו שהיה בחדשות, אני לא יודעת איזה ערוץ, אבל המצב של נוער וסמים בירושלים, אז זה ייתן קצת מסגרת, או, לא מסגרת, פתיחה לדיון כאן, כי לפי שהוא מתואר שם, לפחות, המצב חמור ממה שחשבתי, או, לא, סליחה, אני אתקן, נתחיל עם משהו על המצב של סמים בירושלים, יש סרטון נוסף על הנוער, ודוגמה של נער, אבל אם ישראל, אם אפשר לפתוח את הסרטון רק על המצב של סמים ואז ניגש לנושא, נתחיל לשמוע מהגורמים השונים איך הם מטפלים, אז תודה.

ישראל בלנקו:

אתם שומעים אותי? את הסרטון?

לורה ורטון:

רגע.

טלי שונרי:

כן, שומעים.

לורה ורטון:

שומעים, נדמה לי. לא, לא שומעים. אה, כן, עכשיו כן.

(הקרנת סרטון)

לורה ורטון:

אולי נעצור כאן. ישראל? ישראל? אולי נעצור כאן,

ישראל בלנקו:

אוקי.

לורה ורטון:

ואני אציג את האנשים. הלו? כן.

דוברת:

ממתי הסרט הזה? ממתי הוא צולם?

לורה ורטון:

כרמית, את יודעת מתי הסרט צולם? כרמית, את איתנו? לא שומעים אותך. אני אראה אם אני רואה ממתי זה. הסרט הזה, כמו שאמרתי, לא תכננתי שזה יהיה בזום ככה. כרמית, אנחנו לא שומעים אותך, אולי אפשר לכתוב. בכל אופן, אני הבנתי שזה מהחצי שנה האחרונה, כן, אוקיי, מהחצי שנה האחרונה. לא אלאה אתכם עם כל הסרט, אבל בעצם מדובר על, יש בסרט הזה סיור בירושלים, רואים כל מיני אתרים שאני מניחה שכל הירושלמים פה מכירים, ובכל אחד מהם רואים את הבחורה הזאת שמכירה את המצב, ניגשת לעזור לצרכנים, אז אני, כמו שדיברנו בפעם הקודמת ולפני כן, אנחנו לא יודעים מה המספר המדויק, אבל מי שעוסק בזה יודע שיש באמת בעיה בעיר. יזהר, אגב, שזאת הארגון שהיא עובדת איתו, זה ארגון, כמו שאמרה של משרד הבריאות, לא משרד הרווחה, אבל לא הדברים שאני הכרתי קודם, אם משהו כן מכיר אני אשמח לשמוע עוד. אז אם אנחנו ממשיכים הלאה, רציתי להתחיל עם הנציג של מנח"י. גונדי קמר נמצא?

אסד:

נמצאת.

לורה ורטון:

מה?

אסד:

נמצאת קמר.

לורה ורטון:

נמצאת, סליחה.

אסד:

קמר ג'נדי.

לורה ורטון:

אה, קמר ג'נדי, שליחה, זה היה בהתכתבות אז לא הכרתי. כן, אז אפשר? מי קמר? אפשר לדבר? אפשר להציג את הדברים?

אסד:

היא איתנו?

לורה ורטון:

אני חושבת, אמורה להיות. נינט, היא נמצאת, קמר?

אסד:

את רוצה שנתקשר אליה, לורה?

לורה ורטון:

אה, אם תוכל זה יהיה טוב. ... על השיבושים פה. אולי נלך אם ככה לענתי, נמצאת?

ענת לוי סלמן:

כן.

לורה ורטון:

כן. אז אולי נשמע ממך, נתחיל דווקא עם הקב"סים, אם תוכל להסביר את העבודה שלך ואיך מטפלים במי שנושר, אחר כך נשמע מבתי הספר, איך עושים, מה נעשה בתוך בתי הספר. כן.

ענת לוי סלמן:

אוקי, אז אני ענת, אני קצינת ביקור סדיר. עובדים איתנו במחלקה כ-17 קציני ביקור סדיר, לכל קצין ביקור סדיר יש את בתי הספר שלו, יסודיים, על יסודיים, וחינוך מיוחד. אנחנו מתעסקים גם במניעת נשירה וגם בטיפול בנערים שנשרו ממש בקצה.

לורה ורטון:

שליחה, את יכולה להגיד מתוך ה-17 איך הם מתחלקים במגזרים השונים? את יודעת?

ענת לוי סלמן:

בדרך כלל זה לפי, אני אגיד עליי, אני עובדת לרוב באזור מערב העיר, יש לי בתי ספר שאני עובדת איתם, אם תרצו אני אגיד איזה בתי ספר. במערב העיר יש עוד קב"סית אחת, ויש, כאילו, שאנחנו

שתינו, שתי הקב"סיות, בעיקר במערב העיר, אבל יש עוד כמה קב"סים שככה מבחינת ממ"דים, ממלכתי דתי.

לורה ורטון:

על כמה בתי ספר את אחראית למשל?

ענת לוי סלמן:

אני יכולה להגיד, ותספרו. זיו, ליד"ה, בויאר, אקדמיה, זה מבחינת העל יסודיים, ויש לי יסודיים, עוד איזה חמישה יסודיים ועוד חינוך מיוחד. פחות או יותר זאת הרשימה שכל קב"ס יש לו, פחות או יותר.

לורה ורטון:

אז בערך עשרה בתי ספר לקב"ס?

ענת לוי סלמן:

בערך, כן. לכל קב"ס יש בסביבות ה-100 מטופלים, פלוס מינוס, זה כמובן, זה לא מדויק להגיד 100, פלוס מינוס. אנחנו גם בתוך בתי הספר, מחוץ לבתי הספר, מטפלים בילד, מלווים אותו, אם יש ועדות בחינוך המיוחד, אם יש ועדות ברווחה, בקשר עם קצין המבחן במקרה הצורך, עם הרווחה כמו שאמרתי, נוצץ, כל מה שקשור לטיפול המערכתי של הילד. אנחנו ממש עוטפים את כל הסיפור הזה אצלנו.

לורה ורטון:

ואת משוחחת אישית עם הילדים, או את יותר עם הצוות של בית הספר? איך הקשר?

ענת לוי סלמן:

תתראי, בדרך כלל אנחנו מקבלים את המידע מבית הספר, או מגורמים אחרים, שזה יכול להיות רווחה, זה יכול להיות משטרה, זה יכול להיות קציני מבחן, תלוי, שכנים לפעמים, לפעמים הורים עצמם, ולפעמים גם ילדים. ואז אנחנו שומעים את המקרה, ובונים תוכנית טיפול של פגישה עם ההורים, פגישה עם התלמיד, פגישה עם ההורים והתלמיד, ביקורי בית, ועדות, כמו שאמרתי. זה הכל תלוי מקרה ותלוי עניין.

רונית אחדות:

רגע, אתם פוגשים את אותו מטופל, אבל אתם בעצם לא מציעים לו גמילה או משהו? איפה הוא מקבל, איפה מציעים לו גמילה?

ענת לוי סלמן:

אנחנו לא מציעים לו גמילה. לנו, אנחנו לא גורמים טיפולי בגמילה.

רונית אחדות:

אז מי כן?

דוברת:

יש ... קידום נוער,

לורה ורטון:

יש את הצוות בתוך בתי ספר, וקצין ביקור סדיר מקבל הפניות של מישהו שלא מופיע לבית ספר, ואז מתוך אלה שלא מוצאים בבית ספר הם צריכים לאבחן, לנסות להבחין את הבעיה, אם הבנתי נכון, כן?

ענת לוי סלמן:

הבנת נכון.

טלי שונרי:

ואני אגיד, הגורמים הטיפוליים להתמכרויות זה קידום נוער ואנחנו הרווחה. יש יחידות לטיפול להתמכרויות.

יהודה פרוידינגר:

יש בעצם שני גופים, אני זוכר מוועדה קודמת, שיש בעצם שני גופים שמטפלים בתחום הזה, גם ברווחה וגם במנח"י.

לורה ורטון:

כן.

יהודה פרוידינגר:

גם ברווחה וגם במנח"י.

דוברת:

יש קידום נוער,

לורה ורטון:

קידום נוער זה במנח"י, כן.

טלי שונרי:

נכון.

ענת לוי סלמן:

אז יש את ... של קידום נוער,

יהודה פרוידינגר:

ויש תיאום בין הרווחה למנח"י?

לורה ורטון:

רגע, שנייה, מה? מה אמרת, יהודה?

יהודה פרוידינגר:

אם יש תיאום בין הרווחה למנח"י, בין קידום נוער לרווחה לגבי הטיפול.

טלי שונרי:

כן, יש תיאום. יש קשר שוטף בינינו לבין קידום נוער.

יהודה פרוידינגר:

ולמה סתם צריך ששני גופים יטפלו בזה?

טלי שונרי:

אמרנו, זה היסטורית,

יהודה פרוידינגר:

זה היסטורית.

טלי שונרי:

וזה, אפשר לדבר את זה, כן.

יהודה פרוידינגר:

טוב. עכשיו, תגידו, אתם יודעים אם יש גם בתנועות נוער תופעות כאלה?

רונית אחדות:

במה? של שימוש בחומרים?

יהודה פרוידינגר:

כן.

רונית אחדות:

בהחלט. בכל מקום.

יהודה פרוידינגר:

ואתם, נגיד, אם אתם יודעים על מישהו שהוא משתמש, אתם מעדכנים, אתם אומרים אתם מעדכנים בית ספר. למה אתם, אתם מעדכנים גם תנועה?

ענת לוי סלמן:

את מי אתה שואל?

יהודה פרוידינגר:

מי שמעדכן את בתי הספר, האם הוא מעדכן גם תנועה?

לורה ורטון:

ענת, אני חושבת.

ענת לוי סלמן:

קודם כול, אנחנו לא, זה לא שאנחנו מעדכנים מישהו. אם יש מקרה ואנחנו רואים שצריך לקדם טיפול אז אנחנו פונים למי שצריך בקהילה, אם זה קידום נוער, אם זה נוצ"ץ, וביחד כאילו אנחנו מפנים את ... ועומדים בקשר כמובן. זה לא שאנחנו עכשיו נתקשר לתנועה ונגיד, לא יודעת למה אתה מתכוון. וגם בקשר עם ... כמובן.

יהודה פרוידינגר:

הרי קודם כול בתנועת נוער זה נוער מחנך נוער. גם הקומונרית היא לא איזה מישהי וותיקה עם טונה ניסיון על הכתפיים. מישהי, ברוב התנועות זו מישהי בת 19-20, ש"שינית או משהו כזה, או שירות לאומי. עכשיו, אם יש לה חניך, חניכים שצורכי סמים, שמשתמשים, שיכול להיות שיש להם השפעה, חשוב שהם ידעו, שידעו שהיא, חייבת להיות לזה התייחסות, יידעו את ה העובדת סוציאלית של התנועה. שהעובדת הסוציאלית של התנועה תשים לב לזה. לפעמים דווקא שמה, כשזה לא פורמלי, הגישה וההגעה לנער או לנערה היא יותר, יכולה להתבצע בצורה יותר טובה, יותר להגיע לתוכו מאשר בבית ספר שזה מסגרות וזה פורמלי.

לורה ורטון:

ואולי,

יפה אזולאי:

אני חושבת שיש פה קצת בלבול. סליחה רגע, אני חושבת שיש פה קצת בלבול. קודם כל, הקב"סים, אז הגברת תדבר, אבל זה לא בהכרח מתקשר, זאת אומרת, מאחר והם בקשר עם נערים אז יכול להיות גם עניין של שימוש בחומרים, אבל זה לא המנדט העיקרי שלהם, אוקיי? המנדט העיקרי זה ההגעה לבית ספר, כן או לא, אוקיי? זה דבר אחד.

לורה ורטון:

אוקי.

יפה אזולאי:

דבר שני, בנושא של שימוש בחומרים, אנחנו מחויבים לסודיות. זאת אומרת, גם אם אני יודעת אז אני לא, אין דבר כזה שאני מיידעת אנשים. כאילו, זאת אומרת, אני יכולה, מחויבת לשתף פעולה עם ההורים, זה כן. רצוי עם הבית ספר, תלוי מי ומה, אבל יש חובת סודיות. זה לא שאנחנו, אם נודע לנו,

יהודה פרוידינגר:

אבל לעובדת סוציאלית מותר להגיד

יפה אזולאי:

לא. לא, ממש לא.

לורה ורטון:

השאלה היא אולי, יהודה, זה, אם הפוך, נגיד אם אפשר להכין את תנועות הנוער ואנשים בתנועות הנוער, שהם ידעו לפנות או לרווחה או לקב"סים.

יפה אזולאי:

אני חושבת,

לורה ורטון:

זאת אומרת, למשל, אם אפשר אולי,

יהודה פרוידינגר:

לא לקב"סים, לרווחה. אני, כשהייתי מזכ"ל, אני לקחתי את כל הצוות שלי, ... לרטורנו,

לורה ורטון:

אולי תציג את עצמך, מי שלא מכיר. כן.

יהודה פרוידנינגר:

אני לקחתי לרטורנו כדי בכלל שיהיו להם כלים גם לאבחן. כולם, הרי חושבים שבתנועה כולם ילדים טובים וערכיים והכל, שבכלל יהיו להם כלים איך לחוש שאולי יש מישהו שהוא בכלל גם משתמש. ואז חיברנו אותם עם עובדים סוציאליים וכל מיני כאלה דברים, אבל השאלה אם, אם זה נעשה,

ענת לוי סלמן:

אני חושבת שאת צריכה להיות כאן נציגות שלהם, ואז היינו שומעים מהם.

לורה ורטון:

כן. אז אולי, אני כבר רושמת לי ששאלה אחת או בדיקה אחת שצריך לעשות זה אם יש הכנה לתנועות נוער או היכרות של האנשים המובילים בתנועות הנוער עם הרווחה ואם האפשרות להפנות נערים או נערות לרווחה, לקבל טיפול. אני לא יודעת, טלי, אם יש כזה, אם זה קורה.

כרמית ספיר וייץ:

שומעים אותי? סליחה.

לורה ורטון:

אבל יכול להיות שזה יכול להיות דבר. כן, עכשיו שומעים אותך.

כרמית ספיר וייץ:

אה, יופי, אז שלום. סליחה. לשאלתך קודם, הכתבה שהתחלנו לראות אותה, אני ממליצה באמת בחום לצפות עד הסוף. היא לא קלה, היא צולמה לפני פחות מחודש. זאת אומרת, תמונת המצב שמשתקפת ממנה היא תמונת המצב כבר בלב המלחמה, עוד לפני המתקפה על איראן, שהתחלנו, שאנחנו על סיפה של מלחמת עולם שלישית כנראה. עכשיו לשאלתו של יהודה, אני אציג את עצמי, שמי כרמית, חוץ ממה שאני עושה ביום-יום אני גם חברת הוועד המנהל של מכורים לחיים, זה בית לגמילה ולהזדמנות שנייה, כלומר, בית מדרגה למכורים נקיים. עכשיו, השאלה שלך היא מאוד יפה, אבל אל תכעס עליי, היא קצת מנותקת ממה שקורה בשטח, משום שאם אתה מסתכל על דיונים שהיו בכנסת ממש לא מזמן, אני הולכת איתך ל-, בעצם זה כבר כן מזמן, זה כמו נצח נראה, סוף 2024, אז אחד מכל שני ילדים, מספר שהוא כבר שתה אלכוהול, שזה בקטנה, אבל יש להם גז קצפות ויש להם וויד בכל מקום ויש להם סמי פיצוציות למכביר והם יודעים על, סוחר הסמים הכי גדול בשכונת גילה, בין כמה הוא? תנחש, זה לא חידון, כי זה לא מהנה בכלל ואין פרס.

יהודה פרוידנינגר:

בן 17.

כרמית ספיר וייץ:

אתה יודע בן כמה הוא?

יהודה פרוידינגר:

בן 17.

כרמית ספיר וייץ:

הוא בכיתה ו'. לא, לא. אין לו בר מצווה, לסוחר הסמים הכי כבד בגילה היום. זה נורא קל, כל העסק הזה. זאת אומרת, להגיע למשל אל תנועות הנוער זה מקסים, אבל זה באמת בזעיר אנפין, זה הכי קטן שיש. להגיע לבתי הספר, אלה ילדים, זה דור, זה דור מקסים, אבל הוא דור שבור. תחשוב מה הוא עבר בשנים האחרונות. כלומר, המספרים הם הרבה מעבר למה שידוע, ומה שידוע כשלעצמו הוא כבר קשה, יעידו כל אנשי המקצוע שנמצאים כאן, כל נשות המקצוע שנמצאות כאן. כלומר, באמת, אני חושבת שהדבר החשוב הוא באמת לתת את הדעת לסימנים. כלומר, לסימנים כדי להתחיל לגלגל עכשיו תנועה של טיפול, זה כן.

רונית אחדות:

כרמית, יש לי ... ,

לורה ורטון:

אוקיי, תודה רבה. אני חושבת שצריך, זאת אומרת, שזה דבר שאפשר לבדוק ככיוון, המעורבות של תנועת נוער או המודעות של תנועות הנוער לבעיות כדי שיכלו לעזור להפנות לרווחה. גם קשה ללכת לכיוון השני.

רונית אחדות:

אני יכולה לשאול שאלה?

לורה ורטון:

כן, רונית, כן.

רונית אחדות:

כרמית, הם מכורים לסמים, לסמים קשים, הם מכורים גם לאופיואידים? את יודעת אם זה גם לאופיואידים?

כרמית ספיר וייץ:

אין לי נתונים על אופיאידים, אבל לפרופ' יוסי פיש יש נתונים יחסית חדשים שהצגתי את חלקם בישיבה הראשונה.

לורה ורטון:

ראשונה.

כרמית ספיר וייץ:

אני, לורה, יש לך אותם לך אותם?

לורה ורטון:

לא בהישג יד גם, כי אני ב-,

כרמית ספיר וייץ:

אני אנסה לצרף, אני טכנופובית מאד, ממש אפס בטכנולוגיה, אני אנסה לצרף פה, שליחה.

רונית אחדות:

אוקיי, תודה.

לורה ורטון:

אני אצרף את הדוח האחרון. מנסה.

רונית אחדות:

אוקיי.

לורה ורטון:

אוקיי. בינתיים, שליחה, ענת, אם את יכולה לחזור. אז אמרת שיש 17 קב"סים, ולך יש בערך עשרה בתי ספר,

ענת לוי סלמן:

כן.

לורה ורטון:

והקשר עם ההורים ועם הצוות ועם הנערים גם, אני מבינה.

ענת לוי סלמן:

עם הנערים, עם ההורים, עם הצוות ועם כל הגורמים שהם מטפלים בעצם באותו נער, נערה, שאנחנו מקבלים לטיפולנו, ומתחילים לבנות תוכנית של הגעה סדירה לבית ספר, אם זה לא מתאים עם הגעה סדירה לבית ספר אז אולי לחפש מקום שהוא יותר מותאם לאותו נער, נערה. מנסים לגרד מה מזהים, מה הבעיה, יותר לדייק ולזקק את העניין, ולחפש מי הגורמים בקהילה שיכולים לעזור לאותו נער.

לורה ורטון:

אז את בקשר עם טלי? או איך, מי הכתובת, איך זה עובד מבחינת הקשר עם, כשאת רואה בעיה, את מפנה לגוף אחר בעירייה או לבעלי מקצוע מסוימים? איך הקשר שלך עובד?

ענת לוי סלמן:

אז אם אנחנו מדברים על נושא של סמים, אז או לקידום נוער שיש שמה פונקציה של טיפול, או לנוצ"ץ שיש להם גם יחידה. תלוי, כאילו, כל מקרה לגופו ומי זמין לקבל את הטיפול, תלוי גם באיזה אזור. אומנם, אני, בתי הספר שלי באזור המערב, אבל אותו נער יכול לגור באזור דרום העיר, צפון העיר, אז זה נורא תלוי.

טלי שונרי:

לורה, ואני אוסיף, יש קשר קבוע בין השפ"ח, השירות הפסיכולוגי, לבין הרווחה, לבין הקב"סים. יש לנו בכל רחבי העיר פורומים שנקראים פורום קש"ר. ענת. קש"ר.

טלי שונרי:

קש"ר זה הראשי תיבות של שלושתנו.

לורה ורטון:

של מה, סליחה?

טלי שונרי:

קש"ר

ענת לוי סלמן:

קש"ר. זה נקרא מודל קש"ר, שזה קוף, שין, ריש של קב"ס, ושפ"ח ורווחה.

ענת לוי סלמן:

ובי"ת, ובי"ת של בית ספר, בקש"ר זה נקרא.

טלי שונרי:

נכון, יש גם בקש"ר וגם קש"ר, זה פורומים שונים ויש, אני חושבת, עבודה משותפת מעולה, וזה על הרצף כל הילדים וביניהם גם התמכרויות, אבל כאילו התמכרויות ברמה של הקשר תופס חלק שהוא יחסית קטן.

ענת לוי סלמן:

כי הם בדרך כלל פונים, כי בדרך כלל לנושא של ההתמכרויות זה או קידום נוער, כמו שאמרתי, שהם ידעו יותר לדבר על זה כי הם מטפלים בזה בעצם, או היחידה למתבגרים של נוצ"ץ, יחידת ההתמכרות של נוצ"ץ.

לורה ורטון:

אוקיי, זאת אומרת, את יודעת מה הפריסה בעיר של הקב"סים? זאת אומרת, את מבינה, יש לה עשרה בתי ספר, הם,

ענת לוי סלמן:

אם תרצי, אני יכולה לשלוח לך את הטבלה.

לורה ורטון:

אוקיי, אני אשמח, האמת, זה מעניין. יש תקן לקב"ס לבית ספר או לילד נושר? איך התקן? או איך קובעים כמה צריך להיות בעיר מסוימת? את יודעת?

ענת לוי סלמן:

אני לא יכולה לדבר איתך בענייני תקנים כי אני לא מכירה את זה, זה יותר המנהל שלנו יוכל לדבר איתך על זה,

לורה ורטון:

כן, כן.

ענת לוי סלמן:

יצחק אלקיים. אני מבקש ממנו שישלח לך באמת את הטבלה. יש מחלקה, במחלקה יש מספר תקנים, ולפי מספר, כאילו, יש קב"סים, תמיד חסרים, לא תמיד יש תקנים זה, ויש בתי ספר. לכל בית ספר בעיר יש קב"ס, בוא נגיד ככה, ולא משנה אם יש תקן או אין תקן, לכל בית ספר יש קב"ס. גם לפעמים קב"סים, אני יכולה להעיד על עצמי שאני הייתי תקופה בחל"ת, בתי הספר שלי התפזרו בין קב"סים אחרים, לא קרה שבית ספר נשאר בלי קב"ס, אפילו אם המנהל שלנו צריך למלא מקום.

לורה ורטון:

אוקי.

אסד:

לורה, אני בראשותך רוצה לדבר על המצב במזרח העיר מבחינת הקב"סים. אז במזרח העיר יש,

לורה ורטון:

אולי תציג את עצמך גם כ-,

אסד:

אני אסד אוויס, מנהל בית ספר ... במזרח ירושלים. מבחינת הקב"סיות במזרח ירושלים, יש שלושה, או שלוש קב"סיות לכל מערכת החינוך שהיא כוללת יותר מ-130, 140 בתי ספר. זה בעיה,

לורה ורטון:

שלושה קב"סים לכל,

אסד:

כן, שלושה קב"סים,

לורה ורטון:

לכל מזרח העיר?

אסד:

לכל מערכת החינוך, וכולם מכירים אותן אפילו בשמות. וזה נכון, זה נכון שלכל בית ספר יש קב"סית, אבל בסופו של הדבר אתה מגיע למסקנה שלקב"סית אחת יש יותר מ-40 בתי ספר, ולכן במה היא תטפל ולמה היא תיתן עדיפות. עכשיו, מבחינת הנשירה במזרח ירושלים, אתם יודעים שבעיית הנשירה במזרח ירושלים היא יותר חמורה ויותר מורכבת ממערב העיר, אולי היא הכי מורכבת מכל חלקי הארץ במזרח ירושלים.

לורה ורטון:

כן.

אסד:

ויש הרבה מרכיבים לבעיה, מרכיב סוציו-אוקונומי ומרכיבים אחרים. לכן אני קורא, אם אני מגיש בקשה, אז אנחנו מבקשים להוסיף עוד קב"סים למערכת החינוך במזרח ירושלים, שיוכלו לטפל בחלק מהבעיה הזאת.

לורה ורטון:

אוקיי, תודה, אני אבדוק. אז לכן באמת, ענת, אם את יכולה לשלוח לי את הטבלה או משהו, זה יהיה מעניין.

ענת לוי סלמן:

אני אשלח.

לורה ורטון:

אני, בזמנו כשבדקתי אני חושבת שהיה גם מחסור במגזר החרדי, שגם שם יש בעיה גדולה של נשירה, ובסרטון השני, שנראה אם נספיק לראות אותו, אז הדגש באמת על הציבור הדתי ובעיקר על החרדי, שלפי הטענות של האנשים הנשירה שם מאוד גבוהה, וגם שם אנחנו צריכים תוספת. זה תלוי, זאת אומרת, אני לא יודעת אם העניין הוא התשלום של 25-75 רווחה עירייה כמו שבדברים אחרים ברווחה.

ענת לוי סלמן:

זה לא רווחה עירייה זה משרד החינוך עירייה.

לורה ורטון:

משרד החינוך עירייה, סליחה. כן, משרד החינוך עירייה. כי נדמה לי שזה מה שזה יכול לעזור, כי אם, אני מניחה שרוב צורכי הסמים, אבל אולי אני טועה באמת, הם ילדים שנשרו או בסכנת נשירה, או שהם לא מתמידים בהגעתם לבית ספר, גם אם זה לא נשירה ממש.

כרמית ספיר וייץ:

אני מצטערת שלא חשבתי על זה.

לורה ורטון:

אני לא יודעת אם את מכירה את זה, כרמית. מה?

כרמית ספיר וייץ:

אני מצטערת שלא חשבתי על זה קודם, אבל אני חושבת שכדאי להזמין לישיבה הבאה את הרב בניהו דביר.

לורה ורטון:

אה, מכירה אותו.

כרמית ספיר וייץ:

את מכירה אותו,

לורה ורטון:

כן.

כרמית ספיר וייץ:

כן, הוא מייסד כמה מסגרות של,

יהודה פרוידינגר:

גם אני, גם אני מכיר אותו. באמת, יש לו הרבה.

כרמית ספיר וייץ:

המון מסגרות. לא שמעתי, מי אמר את זה?

יהודה פרוידינגר:

יהודה.

לורה ורטון:

יהודה.

כרמית ספיר וייץ:

אה, יהודה.

לייזר:

יהודה פרוידינגר.

כרמית ספיר וייץ:

אז זהו,

יהודה פרוידינגר:

מכיר אותו.

כרמית ספיר וייץ:

הוא באמת איש חסד והוא הקים כמה מסגרות לנוער, בעיקר נערות חרדיות נושרות על דברים חמורים שהן עשו כמו למשל ללכת לסרט וכאלה, ומכאן לסמים זה, הדרך נורא נורא קצרה, כי הרחוב מקדם בחום את מי שרק מגיע אליו, ובוודאי מי שמגיעה אליו, שלא מכירה כלום. אז אני חושבת שכדאי לשמוע אותו. עכשיו עכשיו הוא,

יהודה פרוידינגר:

לא, הבעיה היא שאין מספיק,

לורה ורטון:

האמת היא שהייתי בסיוור אצלו,

יהודה פרוידינגר:

השקעה במניעה.

לורה ורטון:

כאילו.

יהודה פרוידינגר:

אין,

לורה ורטון:

מה? סליחה.

כרמית ספיר וייץ:

אין מספיק כלום.

יהודה פרוידינגר:

לכאורה אין מספיק השקעה במניעה,

כרמית ספיר וייץ:

האמת היא שאין מספיק כלום, אנחנו בתת תקינה והכל,

יהודה פרוידינגר:

ורק מטופלים באלה שכבר בקצה הרצף. ... לא מטופלים באלה שלא בקצה הרצף.

כרמית ספיר וייץ:

תת תקינה זה המחלה הגדולה שלנו כבר כמה עשורים.

ענת לוי סלמן:

אני רוצה להוסיף משהו ברשותכם.

לורה ורטון:

כן, בבקשה, כן.

ענת לוי סלמן:

יש כל מיני פורומים שאנחנו הקב"סים משתתפים בהם, ובאחד מהפורומים אני שמעתי שכיום המדיניות היא לא לאכוף שימוש בסמים קלים. וכשאני שמעתי את זה, אני פשוט הזדעזעתי. כי הרי אנחנו יודעים, ומחקרים אמרו, זה לא אני אמרתי, שבהכרח זה מביא לשימוש בסמים קשים יותר. ואם אנחנו, בגלל המדיניות, יש מדיניות כזאת, כן? בגלל אני לא יודעת מה. אם זה באמת נכון ואין אכיפה, אז אנחנו מוצאים את עצמנו איפה שאנחנו שומעים היום, ואיפה שאנחנו רואים היום, ואיפה שאנחנו נחרדים היום מהתופעה של סמים קשים, של נער בכיתה ו' שהוא, כמו שלא זוכרת מי סיפרה כאן, שהוא הסוחר הכי גדול באחת מהשכונות בירושלים.

לורה ורטון:

אוקי, תודה. אני לא מכירה את המדיניות הזאת, אבל אם היא המדיניות, זה באמת מדאיג. את מכירה את זה, טלי? מדיניות כזאת?

טלי שונרי:

אני לא מכירה, פעם ראשונה שאני שומעת את זה. אני לא יודעת אבל.

שי צרף:

חברים, שלום לכולם,

לורה ורטון:

כן.

שי צרף:

שמי שי צרף.

לורה ורטון:

שלום.

שי צרף:

אני יכול לתת כמה מילים?

לורה ורטון:

כן, בטח.

שי צרף:

טוב, אז שמי שי צרף, אני קצין מניעה והסברה של מחוז ירושלים.

לורה ורטון:

אה, יופי, כן. אז אנחנו הופכים קצת את הסדר, אבל בשמחה.

שי צרף:

אז לא, אז אין בעיה, אין בעיה. אני רשמתי לי את הדברים,

לורה ורטון:

לא, לא, לא. אני אשמח, כי בינתיים קמר עוד לא הגיעה, נכון? אז בבקשה, שי.

שי צרף:

טוב, אז רשמתי לי עצמי כמה דברים פשוט שאני לא אשכח. אז ככה, קודם כל רשמתי לי שאולי לפגישות הבאות אולי תביאי את, בחורה בשם אווה, היא המנהלת של רשות לביטחון קהילתי לירושלים. היא תוכל,

לורה ורטון:

כן, היא השתתפה בעבר, בישיבה הקודמת,

שי צרף:

אז זהו, אז אני חושב שגם,

דובר:

ואני הנציג שלה כרגע כאן.

שי צרף:

אה, מצוין, יפה. אז זה דבר ראשון. דבר שני, את יעל משירות מבחן לנוער, סגנית שירות מבחן לנוער בירושלים, גם, חשוב שהיא תהיה, שהיא תעדכן אתכם מה קיים היום, איזה סוג של סמים מגיעים

היום בני הנוער, זה חשוב שתדעו, שנהיה בעניינים. זה דבר שהוא מאוד מאוד, צריכים להיות, כמו שאומרים, תמיד להיות עם הרגליים על הקרקע ולהבין מה באמת קיים כי הדברים משתנים מיום ליום, ממש ככה. אתם צריכים להבין ש-, עלה פה העניין הזה של כל הנושא של הטיפול, טיפול ואכיפה בנושא הזה של מריחואנה וחשיש.

לורה ורטון:

אתה על מיוט, שי. איכשהו זה נסגר.

שי צרף:

שומעים אותי?

לורה ורטון:

כן.

שי צרף:

יופי. אתם צריכים להבין שיש היום בעיית אכיפה מאוד מאוד גדולה בכל הנושא הזה של מריחואנה וחשיש. אני מאמין שכולכם יודעים שהנושא נמצא היום, בכלל, כל הנושא הזה של הענישה זה בסך הכול לתת דוח של 500 שקל ו-1,000 שקל, והנושא הזה באמת ירד. עכשיו, אני לא אומר שלא אוכפים. אוכפים, אבל באמת ירד, ואולי לזה היא התכוונה שאין אכיפה. יש אכיפה, לא כמו שהייתה פעם, שפעם היה לנו דבר כזה שנקרא טיפול מותנה, מביאים ילד, מזהירים אותו. חבר'ה, היום זה לא קיים. היום אני מוצא ילד ברחוב עם מריחואנה, אין לי מה לעשות איתו. אני רק לוקח את הסם ונתן לו, ואמור לתת לו בעצם את אותו קנס. זה מה שאני יכול לעשות לו, לא מעבר. חשוב שתבינו את זה. זה בעצם מה ש-, באמת ירד, כל הנושא הזה, של האכיפה. נכון, זה ירד, אבל אוכפים. שלא תחשבו לרגע, אה, טוב, הנה מריחואנה וחשיש, הם הולכים, הם עושים את זה חופשי. לא, ממש לא, אבל כן ירד. זאת אומרת שאם היום פונים אליי מבית ספר, ואני אתן דוגמה, פונים אליי מבית ספר ואומרים לי, תשמע, זה אנחנו חושבים שהוא משתמש בסמים. חברים, אתם צריכים להבין, אני לא יכול אפילו לקרוא לו לחקירה. אני לא יכול לקרוא לו לחקירה. זו הרמה. חשוב שתבינו את זה. מה שפעם היום,

לורה ורטון:

מה זאת אומרת אתה לא יכול? כי שינו את הכללים? לא הבנתי.

שי צרף:

לא, אין, אין לי סמכות, היום. את עכשיו אומרת לי, תשמע, זה, הילד הזה, אני חושבת שהוא משתמש בסמים. חבר'ה, כל עוד לא תפסתי אותו עם סמים, אני אפילו לא יכול להביא אותו לחקירה. אסור לי להביא אותו לחקירה. זה לא שאני יכול, אסור לי. הדבר היחיד שאני יכול זה אם מצאתי אותו ברחוב,

לתפוס לו את הסמים ולתת לו קנס. חבר'ה, הוא לא נחקר על זה, חשוב שתבינו. בגלל זה אני חושב, לפני שאנחנו בכלל מדברים, בואו אנחנו, אנחנו, אנחנו, כל החבר'ה שעכשיו נמצאים פה,

יהודה פרוידינגר:

גם בכמות מסחרית?

שי צרף:

לא, לא, לא, כמות מסחרית, זה כבר משנה את התמונה. למי שלא יודע, אני כבר אתן. כמות מסחרית, חבר'ה, 15 גרם ומעלה. 15 גרם ומטה זה בעצם כמות שלצריכה עצמית. שלא לצריכה עצמית. סתם שאלה, חבר'ה, זאת אומרת שאם תפסו אותי עכשיו עם 20 גרם, על מה מאשימים אותי המשטרה?

כרמית ספיר וייץ:

שימוש עצמי, אמרת.

שי צרף:

לא,

כרמית ספיר וייץ:

מה?

שי צרף:

אמרת, 20 גרם ומעלה. על מה מאשימים אותי?

ענת לוי סלמן:

סחר?

שי צרף:

לא, חברים, יופי, בגלל זה, בגלל זה אני רוצה שתבינו. בואו, בואו אנחנו נעשה פעם הבאה פגישה.

יהודה פרוידינגר:

רגע, על מה מאשימים?

שי צרף:

מאשימים אותו על החזקה של לא לצריכה עצמית. חבר'ה, זה לא סחר.

יהודה פרוידינגר:

לא סחר.

שי צרף:

גם אם תתפוס אותי עם 100 קילו, אתה לא יכול להאשים אותי בסחר. חשוב שתבינו את זה. כל עוד לא הוכחתי שהבן אדם סוחר, ממש לקח סם, קיבל כסף, חבר'ה, לא יכולים להאשים אותי גם עם טון של סם, לא יכולים להאשים אותי בסחר. חשוב שתבינו את החוק. בגלל זה אני אומר, חשוב שאנחנו נעשה בפגישה הבאה, אני אבוא, אני ארצה לכם על הסמים, תראו את הסמים בעיניים. אני אבוא לכם עם מזוודת סמים, תראו על מה מדובר. תדעו מה החוק אומר, מה מותר, מה אסור, מה הדברים שהשתנו בחוק. חבר'ה, זה חשוב. כשאנחנו מדברים על הנושא חשוב שאנחנו נבין אותו מא' עד ת', מאוד מאוד חשוב, כי אנחנו יכולים, כמו שאמרתם אין אכיפה, אבל חבר'ה, אתם צריכים להבין שהאכיפה היא נובעת מאיזה סיבה שהממשלה החליטה בכלל לעשות על זה קנסות, וגם עם הקנסות האלו יש בעיה. בגלל זה חשוב שאנחנו נעשה בפגישה הבאה הרצאה כמו שצריך, שתכירו, שתדעו, שתבינו, ומשם אני חושב שאנחנו כן נוכל להמשיך לכל מיני מקומות.

יפה אזולאי:

... קנסות מדברים רק על בוגרים, לא על נוער?

שי צרף:

יפה. גם על נוער. בגדול, מדברים על, בעתיד הולך להיות, זה ממש בתפר, בגלל זה אני לא רוצה להטעות אתכם. מדברים בגדול שהולך להיות את זה גם בנוער, אבל את צודקת, לגבי הבוגרים זה בעיקר. מדברים על זה שאוטוטו רוצים שזה ייכנס גם לעניין הזה של הנוער, את צודקת.

לורה ורטון:

רגע, מה הגיל שהוא הרף? זאת אומרת, 16? 17?

שי צרף:

יפה, לא, חברים.

לורה ורטון:

איך, מה הכללים אומרים?

שי צרף:

יופי, אז יופי, בואו תדעו מה זה נוער מבחינת מדינת ישראל. חברים, נוער זה אפס עד 18. 0 עד 12 זה ילד, לא נכלל, גם אם אני תופס אותו עם קילו הוא לא עבר עבירה, הוא אפילו לא ייחקר. בסדר?

לורה ורטון:

אפס עד 12,

שי צרף:
לא בודקים.

שי צרף:
אי אפשר לחקור אותו בכלל?

שי צרף:
בדיוק.

טלי שונרי:
אבל אני מקווה שיזמינו את ההורים שלו ל-, איפשהו לבירור.

שי צרף:
נכון, נכון והוא הולך למשרד הרווחה ושם הם עוברים איזה טיפול, נכון, זה הטיפול. אבל הילד עצמו, לא יהיה אפילו סימן שהוא היה במשטרה, חשוב שתבינו את זה. 12 עד 18 הוא כבר בר עונשין. הוא יכול מבחינתנו, מחר אם הוא עשה עבירה מאוד מאוד חמורה, ללכת להיות במוסד סגור, 12 עד 14 לא ייכנס לכלא, לא נכנס לכלא. 14 עד 18, חבר'ה, יכול להיכנס ממש, ברמה של להיכנס לכלא, למי שמכיר, כלא אופק, כלא לנערים. לנערות מן הסתם, אין כלא בישראל לנערות, למי שלא יודע. מי שעכשיו, נערה עושה עבירה מאוד מאוד חמורה, אז ישלחו אותה, אם זה מעון מסילה וכל מיני מקומות, ובסוף בסוף, גם אם שם כבר אין תקנה, המקום שהולכת זה לנווה תרצה, כלא לנשים, שם יש אגף מאוד מאוד קטן לנערות. זה בגדול, שתדעו מה החוק אומר. 18 ומעלה כבר כלא לבגירים, או נווה תרצה לבגירות, זה כבר לגבי הנושא הזה. אני אספר ממש בקצרה קצת על התפקיד שלי,

כרמית ספיר וייץ:
קיצור, מצניחים אותם ישר לעולם הפשע. הארד קור.

שי צרף:
למה את מתכוונת?

כרמית ספיר וייץ:
תשמע,

לורה ורטון:
מי שנכנסת לבית סוהר.

כרמית ספיר וייץ:

נערה שנכנסת לבית הסוהר, המסלול שלה די ברור, בוא.

שי צרף:

לא, אז אני אספר לך סוד. חבר'ה, כל מדינת ישראל, תקשיבו טוב מה אני מספר לכם. כל מדינת ישראל, כמה נערים יושבים היום בכלא? תנו, תזרקו מספר.

יהודה פרוידינגר:

שמונה.

שי צרף:

שמונה, מכל מדינת ישראל? חבר'ה, אני מדבר איתכם,

יהודה פרוידינגר:

לא יודע, אתה מבהיל אותנו שכל כך קצת.

שי צרף:

אני מדבר איתכם על חברה שבאמת עבריינים אמיתיים. כמה מכל מדינת ישראל, חבר'ה, אנחנו 10 מיליון, כמה נכנסו היום לכלא? כמה נערים יש היום בכלא?

יפה אזולאי:

כמה עשרות, כמה?

שי צרף:

מכל מדינת ישראל,

טלי שונרי:

אני כמו יהודה, אני כמו יהודה, שמונה, חמש.

יפה אזולאי:

עשרים, משהו כזה.

שי צרף:

לא, אז לא, אז חבר'ה, נכון להיום,

יהודה פרוידינגר:

200, 200.

שי צרף:

בסדר, חבר'ה, קודם כל אני שמח שאתם מביני עניין. נכון להיום יש 70 נערים, אני אומר לכם את זה כי אני במקרה לא מזמן הייתי בכלא הופק ואני יודע מה קורה שם. ואתם צריכים להבין, חבר'ה, אמרתי, זה מכל מדינת ישראל. זה כל העדות, כל הצבעים, הכל כולל הכל, רק 70 נערים, חבר'ה, ואנשים עשו דברים שאתם לא תאמינו. למה? כי כמו שאמרת פה, מה, ישר זורקים? לא, חבר'ה, המדינה תעשה את הכל לא ישר לזרוק לכלא, וחשוב שתבינו את זה. היא תעשה דרכי טיפול, היא תעשה מכון גמילה, הכל כולל הכל רק לא לזרוק לכלא, וזה מסיבה אחת, חבר'ה, הכלא זה בית הספר של העבריינים.

כרמית ספיר וייץ:

לא, המוסדות החוץ ביתיים הם בית הספר. ... וכולי. לא נכון, שי, סליחה.

שי צרף:

אבל רגע, שנייה, את צודקת, גם אלה, את צודקת במאה אחוז,

כרמית ספיר וייץ:

חממות גידול לעבריינים שיהיו שרופים,

שי צרף:

מאה אחוז,

כרמית ספיר וייץ:

זהו, נגמר הסיפור.

שי צרף:

גם אלה,

כרמית ספיר וייץ:

מסילה זה הגהינום, מה זה מסילה?

שי צרף:

אני רוצה לספר לך סוד, אני היום, אני במעון מסילה כבר שמונה וחצי שנים עושה פרויקט. התחלתי לא מזמן פרויקט נוסף חדש, וחבר'ה, באמת, רואים הכל מהכל, רואים הכל, והם אומללות, הם אומללות,

כרמית ספיר וייץ:

ברור.

שי צרף:

אין מילה אחרת לתאר, פשוט אומללות. זה גורל שלפעמים מביא את הבן אדם, אין לי מילים לתאר, עזבו, זה נושא כאוב אצלי, במיוחד באופי שלי בעניין הזה של הנערים והנערות האלה שהגיעו למקומות באמת הארד קור. אבל אתם צריכים להבין, חבר'ה, כמו שאמרת, נכון, גם מעון מסילה וגם כלא, וגם, חבר'ה, זה הארד קור, אתם צריכים להבין, אחד מלמד את השני איך לא להיתפס פעם הבאה, איך לברוח ממשטרה פעם הבאה, איך להבריח דברים פעם הבאה. חבר'ה, זה מה שהם לומדים אחד מהשני, זה החיים שלהם, איך בורחים מהמקום, איך לא באים מהמקום, איך בורחים ממשפט, כל מיני דברים כאלה. זה נכון, זה בית ספר שמלמד אותם. אבל חבר'ה, מה לעשות? אבל אם הם יהיו בחוץ הם מזיקים לכולנו, אתם צריכים גם להבין את זה. אז המדינה החליטה שהם אמורים להיכנס למקומות האלה, לא אני, בוא נגיד את זה ככה.

לורה ורטון:

אתה יכול להגיד משהו על באמת המסגרות, או אתה, אולי טלי, על המסגרות הקיימות, נגיד אם בבית ספר הנער לא נשאר ואם קב"סים לא מצליחים, מה האפשרויות לנערים באזור ירושלים או נערות שלא במסגרות של בית ספר?

שי צרף:

אני יכול להגיד, אני אגיד לך משהו בקצרה ממני, אני לא יודע, לא ידוע לי, אני יודע על הרבה נערים ואחרי זה מי שפה מבין יותר בנושא, אני מאמין שהוא ישלים אותי. אני יודע על הרבה נערים ונערות שמסתובבים ברחובות בגלל שאין להם מסגרת ואין שום דבר שכופה עליהם לבוא וללכת למסגרת מסוימת, מסגרת סגורה או משהו כזה. ויותר מזה, יותר עצוב, חבר'ה, אני לא יודע אם אתם יודעים, אבל כל יום שני וחמישי סוגרים לנו פה בירושלים, אם זה עכשיו, למי שלא יודע המקום שנקרא בית אריאל נסגר ממש עשרות, חבר'ה, זה חשוב,

לורה ורטון:

... כן?

שי צרף:

אין לנו הרבה אפשרויות, גם אם אנחנו רוצים, אין לנו הרבה אפשרויות. זאת אומרת, כל המקומות נסגרים, אם זה תקציבית, לא חשוב מה, לא ניכנס לזה, אז גם אם אנחנו רוצים אין לנו הרבה אפשרויות פה בעיר, וחשוב שתבינו את זה, חשוב שנדע את זה. לגבי איך מגיעים, אני מאמין שיש פה משהו יודע יותר טוב ממני, אז,

טלי שונרי:

רגע אני אגיד שהדרך,

לורה ורטון:

כן,

טלי שונרי:

הדרך להגיע,

לורה ורטון:

אם את יכולה באמת להגיד משהו גם על דבר שקצת הכרתי, חוץ ממסילה, היה בית הצבר ובית אריאל, מה, ואני הבנתי שהייתה מדיניות להתחיל לסגור אותם. את יכולה להסביר מה המצב היום?

טלי שונרי:

לא, אני לא יודעת מספיק, יהושע פה איתי, אולי הוא יודע להשלים אותי.

לורה ורטון:

אה, אוקי.

טלי שונרי:

אני אגיד בגדול שבעצם ההפניה של נערים ונערות למסגרות חוץ ביתיות, גם של ילדים, עוברת דרך הרווחה, יש לנו וועדות ויש פקידי סעד בחוק נוער, עו"ס חוק נוער שמטפלים בנערים האלה, ובעצם יש רצף של שירותים שמשרד הרווחה מציע, זאת אומרת, זה מסגרות לא שלנו, של העירייה, אלא של המשרד, והם נמצאים על איזשהו רצף ואנחנו עושים את ההתאמה לכל נער, נערה למסגרת שבה הוא יכול להפיק הכי הרבה. לא לכולם מתאים כמובן אותו הדבר, לא כולם נמצאים טיפולית באותו מקום. אז יש מענים, בגדול אני אגיד שאני כן יודעת שיש בעיות עם מסגרות, שאין מספיק מסגרות, שלא תמיד יש מספיק מסגרות ולפעמים בני נוער ממתינים גם כשהם במצבי סיכון, ממתינים בקהילה, בבית, שתימצא להם מסגרת. אבל זה ברור שכל נער ונערה כזאת חייבים להיות מוכרים על ידינו, בטיפולנו, ונעשית להם תוכנית בדרך כלל אפילו בצו, במקרי הקיצון האלה שאתם מתארים, בצו של בית משפט. זאת אומרת, תחת בית משפט יש צו לתוכנית בקהילה או לא בקהילה או בחוץ ביתי וזה נמצא בטיפולנו. יהושע, אולי תוכל להשלים אותי מבחינת שמות של מסגרות שאני לא מכירה מספיק.

לורה ורטון:

או כמה או מה ההמתנה ומה המצב.

יהושע אילון:

שלום וברכה.

לורה ורטון:

שלום. כן, תודה.

יהושע אילון:

קודם כל כשאנחנו מדברים על רצף של ילדים בסיכון, של קטינים בסיכון אז קודם כל לא כולם על הרצף של שימוש. גם בתוך הרצף של שימוש יש פה רצף מאוד רחב שגם חיה פה שיחד איתי, יכולה גם קצת להרחיב על זה, אבל אנחנו לא מדברים על התמכרויות בגיל הנערות, אנחנו מדברים על רצף של שימוש, אם אנחנו נתמקד כרגע בנושא של נוער שהוא בשימוש כזה או אחר. עכשיו, חלק מהנוער הזה הוא קודם כל מקבל, דרך היחידה להתמכרויות אצלנו בנוצ"ץ הוא מקבל טיפול בתוך הקהילה, עוד כשאותם נערים ונערות נמצאים בתוך הקהילה. יש מצבים שבהם אנחנו רואים שהמסוכנות והמורכבות של אותם נערים ונערות היא גדולה וכבר אי אפשר להכיל את זה בתוך הקהילה ובתוך הבית ספר, אנחנו מדברים אז על הוצאה לכיוונים של הוצאה חוץ ביתית, כשיש פעמים שאנחנו מפנים לרטורנו או למלכישוע, למסגרות שבהם המוקד הוא יותר השימוש או רצף השימוש, ויש מצבים שבהם אנחנו מפנים למסגרות חוץ ביתיות שהמוקד הוא לא השימוש בהכרח אלא של נוער שהוא צריך מעטפת טיפולית יותר רחבה. אז זה מאוד מאוד תלוי איפה הנער נמצא, באיזה שלב הוא נמצא, ובאמת אם אנחנו יותר ויותר מתמקדים בשימוש אז מה רצף השימוש שבו הוא נמצא וכמה זה משליך על כל הווית החיים שלו, מה שנקרא. אז ככה שהמסגרות הן מאוד מאוד רחבות, וככל שהנער או הנערה יותר הם ברצף של שימוש, אז כמו שאמרתי, אז יש פעמים שמפנים אותם למלכישוע, שיש שמה מסגרת של כמה חודשים שמנסה לעזור לאותו נער ונערה ליצור את הרגלים אחרים. בין אם זה מלכישוע, בין אם זה רטורנו וכן הלאה.

לורה ורטון:

זה חוץ ביתי,

יהושע אילון:

הכל,

לורה ורטון:

מלכישוע זה חוץ ביתי, כן?

יהושע אילון:

נכון, גם מלכישוע וגם רטורנו. אבל שוב, אנחנו לא מדברים פה בנוער בהכרח, לא משתמשים במושג של מכורים אלא יותר במושג של על רצף של השימוש.

כרמית ספיר וייץ:

אבל רגע, אבל לא רטורנו ולא מלכישוע, זה כן הקצה. מה, אני חושבת ש-, אני לפחות אשמח לשמוע מה יש בירושלים, איזה שלטרים. בית הגלגל פעיל? דיברו פה על כמה מקומות, בית אריאל? איך זה נקרא?

לורה ורטון:

יש את בית אריאל ובית,

יהושע אילון:

בית אריאל הוא לא בהכרח, הוא לא מסגרת שמטפלת דווקא בחבר'ה שהם משתמשים, זה לא דווקא בכך. אבל חיה, את רוצה להרחיב על זה קצת? אם את יודעת, ככה לגעת ב-, חיה?

חיה:

כן.

יהושע אילון:

באותם מרכזים ספציפיים?

חיה:

כן. אז קודם כל, שלטרים זה קורת גג, זה לא הוצאה חוץ ביתית, כן? זה נער ש-,

כרמית ספיר וייץ:

כן, כן, ברור. ההפרדה ... ,

חיה:

אז לנערים אין לנו שלטרים של התמכרויות, יש לצעירים שלטר שנקרא מפרס או שלטר גלגל שזה לצעירים מעל גיל 18. כן לחדד שיש, רטורנו ומלכישוע זה מסגרת, לכתחילה המסגרת אשפוזית ששייכת למשרד הבריאות, ברטורנו זה לנערויות ובמלכישוע זה לנערים. אז לכתחילה אשפוזית, אפילו לא צריך הוצאה חוץ ביתית. כן? זה כל, גם הורה יכול להחליט פשוט לקחת את הילד שלו לאשפוזית של עד שלושה חודשים, שזה תהליך ראשוני כזה של ניקיון. בדרך כלל בסוף התקופה הזו כן, לקראת סוף התקופה הזו יש חשיבה באמת מה המשך הטיפול, האם הנער חוזר לקהילה ואז בונים איזושהי

מסגרת בקהילה שזה יכול להיות כולל כמובן טיפול אצלנו ביחידת ההתמכרויות, או כל אחד והתוכנית המתאימה לו, או מחשבה על הוצאה חוץ ביתית ואז, כמו שיהושע אמר, יש את כל הרצף שבקצה זה מסגרות של חסות הנוער, שבעצם הפיקוח ממליץ לנו על המסגרת המתאימה. יש כל מיני,

לורה ורטון:

מי ממליץ? מי ממליץ?

חיה:

הפיקוח, הפיקוח.

דוברת:

של משרד הרווחה.

חיה:

של משרד הרווחה.

לורה ורטון:

של משרד הרווחה?

חיה:

כן. אתם דיברתם על מסילה, זה באמת בקצה הרצף, מסילה ונווה חורש, אבל יש עוד הרבה מסגרות של חסות הנוער שגם מתאימים לנערים, שנותנים דגש על גמילה כמו רוח מדבר שזה מסגרת בדרום. יש קהילות נוער. אגב במלכישוע למשל, אחרי האשפוזית יש גם קהילת נוער שזה כבר מסגרת יותר ארוכת טווח שהיא באמת כבר ככה דורשת החלטה של הרווחה על הוצאה חוץ ביתית.

לורה ורטון:

מה זה קהילת נוער? לא שמעתי את המינוח הזה אף פעם.

חיה:

זה גם איזושהי ככה מסגרת לטווח יותר ארוך, שלפעמים ממליצים לנערים שנמצאים באשפוזית להמשיך במסגרת שהיא יותר ככה מותאמת לנושא הזה של נערים על רצף השימוש.

לורה ורטון:

שהם גרים בבית?

יהושע אילון:

לא, לא.

חיה:

לא, לא.

יהושע אילון:

לא, זה מסגרת חוץ ביתית.

חיה:

זה חוץ ביתית.

לורה ורטון:

זה גם חוץ ביתית.

חיה:

כן.

לורה ורטון:

אז יש, אם אני אנסה לסכם עד עכשיו, אז יש את בתי הספר שמטפלים ואמורים לדעת לזהות, ויש קב"סים שמטפלים במי שנושר, בסכנת נשירה, שהם גם בקשר עם בית הספר וגם עם רווחה, ואז יש קידום נוער למי שיוצא מבתי הספר.

יהושע אילון:

אולי אני אדייק את זה שנייה. מעבר, יש קודם כל, מאוד מאוד חשוב החיבור בתוך הקהילה בין הגורמים השונים, שפ"ח, ביקור סדיר, בתי ספר, ורווחה וקידום נוער. יש המון המון ממשקים, המון חיבורים בתוך השטח ובתוך הקהילה. זה קודם כל ברמה של האיתור והליווי הראשוני. עכשיו, יש את יחידות ההתמכרות לנוער, שזה, יש גם את הקידום נוער וגם את היחידה שלנו בנוצ"ץ, ששמה כבר, זה יותר אחרי שיש אבחנה שבאמת אנחנו מדברים פה על נערים ונערות שיש להם כבר את השימוש על רצף של שימוש אז הם אמורים לקבל אצלנו וגם בקידום נוער מטפל שילווה אותם וינסה לעבוד איתם בתהליך הרבה יותר ארוך. אז זה השלב הבא. לאחר מכן, אם אנחנו מתרשמים שהטיפול בקהילה כבר מוצתה והנער או הנערה במצב יותר מורכב שמצריך הוצאה חוץ-ביתית, זה השלב הבא לאחר מכן, שאם אנחנו מבינים שאי אפשר להמשיך את הטיפול בתוך הקהילה וגורמי הסביבה הם מסכנים יותר מדי את הנער או את הנערה או שיש פחות שיתוף פעולה מצידם בתוך העבודה בתוך הקהילה אז פונים ומנסים למצוא מסגרת מחוץ לקהילה, מסגרת טיפולית על הרצף, שיש רצף מאוד מאוד רחב של מסגרות שנותנות מענה בהתאם לצרכים של הנער והנערה, בהתאם לפרופיל שלו

ובהתאם למקום שבו הוא נמצא כרגע. אם ככה, זה ככה, אם אנחנו ככה שנייה סוקרים את כל התהליך
מההתחלה דרך בתי הספר, דרך הביקור סדיר עד להוצאה חוץ-ביתית במידת הצורך.

יפה אזולאי:

אני רוצה ... על הדברים שלך כדי קצת לעשות סדר, כי אני חושבת שהכוונה הייתה באמת שנדבר על
הקב"צים ו-, אז אנחנו, אני חושבת שהכוונה הייתה שנדבר על מניעה היום.

כרמית ספיר וייץ:

מי מדברת? סליחה, לא מצליחה לראות.

לורה ורטון:

יפה.

יפה אזולאי:

מה?

לורה ורטון:

יפה.

יפה אזולאי:

שמי יפה.

כרמית ספיר וייץ:

זה יפה עכשיו?

יפה אזולאי:

כן.

לורה ורטון:

כן.

כרמית ספיר וייץ:

תודה.

יפה אזולאי:

אני מנהלת התמכרויות בקידום נוער.

לורה ורטון:

כן.

כרמית ספיר וייץ:

תודה.

יפה אזולאי:

אני רוצה להגיד משהו, שזה לא במקרה שהדיון הלך עוד פעם לקצה, כאילו על מסגרות חוץ-ביתיות בנושא ההתמכרויות וכולי. עכשיו, רוב הנערים ובני הנוער לא נמצאים שם בקצה, וכן אני חושבת, בהמשך למה שאמר יהושע, יש שירותים בתוך העיר, גם הקב"סים וגם בכלל קידום נוער, זה הרבה עובדים שעובדים עם נוער בסיכון ובמצוקה, שחלקם משתמשים. שאלו קודם ... משתמשים, הרבה משתמשים, אבל השימוש הוא באמת ... הרצף. וגם הרווחה מטפלת בהרבה בני נוער, שבקצה יש את אלה שצריכים את היחידה להתמכרויות, אוקיי? שמגיעים אלינו.

לורה ורטון:

כן.

יפה אזולאי:

אבל רוב בני הנוער, הם מטופלים על ידי גם הקב"סים וגם בתוך בתי הספר, ויש גם עובדים סוציאליים בתוך בתי הספר וברווחה ובקידום נוער, והעובדים מלווים אותם בכל התהליך הזה. עכשיו, ההתערבות היא נועדה לצורך מניעה וטיפול בכל אותם קשיים שהם מתמודדים איתם, לאו דווקא בהכרח שימוש מוגבר, זאת אומרת, כל אחד והמצוקה שבגללה הוא הגיע בכלל, זאת אומרת, שממנה הוא, איתה הוא מתמודד, אוקיי?

לורה ורטון:

כן.

יפה אזולאי:

אז רוב בני הנוער בעיר, גם כאלה, קודם הזכרנו תנועות נוער וכולי וכולי, אוקיי, הרבה בני נוער לצערנו אפשר להגיד מתנסים בשימוש סמים ובאלכוהול, אבל אחוז מאוד קטן מגיע אלינו ליחידות להתמכרויות. רוב בני הנוער הם צריכים מענים, הם צריכים עזרה, זאת אומרת, לא רוב בני הנוער, זאת אומרת, חלק מבני הנוער צריכים מענה ועזרה, ומקבלים. זאת אומרת, אני מניחה שיש גם כאלו שאולי לא מקבלים, אבל הרבה מקבלים, יש, אני חושבת שצריך להגיד את זה, ירושלים, כי שמעתי קודם, אין מספיק מסגרות וכולי. אז אני יכולה להגיד למשל, בתחום של בתי הספר, ירושלים מבורכת בהמון בתי ספר, ובמנעד רחב של בתי ספר שמתאימים לנוער בסיכון ובמצוקה, אוקיי? אני לא חושבת,

אני לא יודעת אם יש עוד עיר כזאת שיש בה כל כך הרבה בתי ספר ועם מגוון מאוד רחב שנותנים מענים להרבה נערים.

כרמית ספיר וייץ:

אז אם ככה הכל טוב, אפשר לפזר את הוועדה. לפי הסיפור שלך אנחנו במצב מצוין. אז אני רוצה להזמין אותך לטיול איתי במרכז העיר, אני בטוחה שאת מכירה היטב את מרכז העיר. בוא איתי לטיול בתחנה המרכזית, בזולות.

יפה אזולאי:

כרמית,

לורה ורטון:

לא, אני לא חושבת שהיא אומרת שהמצב מזהיר, רק היא אומרת ש-,

כרמית ספיר וייץ:

אני שומעת שכולם, כולם מאותרים. אני מדברת על אלה שמחוץ לרדאר.

לורה ורטון:

לא, זהו, אז יש,

כרמית ספיר וייץ:

זה שיש ילד שמגיע לבית הספר,

לורה ורטון:

בסדר, אבל אני חושבת שאם אנחנו מדברים על נערים היום,

יהושע אילון:

חברים, אני רוצה שנייה,

לורה ורטון:

יש, יש,

יהושע אילון:

חברים, בוא נעשה קצת בסדר.

לורה ורטון:

רק שניה, רק שניה, רק שנייה, אני רק רוצה להגיד, לענות. יש 280,000 תלמידי בית ספר בעיר. רובם לא ברחוב ולא צרכני סמים. ומצד אחד, אנחנו רוצים להתייחס גם לאלה שבבתי ספר כדי למנוע הידרדרות של כמה שיותר מהם. מצד שני, אפשר גם לעסוק ולשים את הדגש על אלה שבאמת במצב קשה. והשאלה היא תמיד איך אנחנו מחלקים את המשאבים הדי מצומצמים, אם אנחנו משקיעים הרבה או כמה אנחנו יכולים לעסוק באלה שפחות או יותר במצב טוב אבל עלולים להידרדר, או לטפל באלה שכבר הדרדרו ואנחנו צריכים להציל אותם. ואני חושבת שכל השאלה פה היא איך אנחנו רואים, או לפחות מה שרציתי להבין מהישיבה הזאת, זה לגבי קטינים, מה הרצף הטיפולי, זאת אומרת איך אנחנו פועלים בתוך בתי הספר, מחוץ לבתי הספר, ברחוב, ולראות אם יש דברים שצריכים לחבר או גם איפה יש מחסור, חוץ מזה שיש, אני מניחה מחסור באופן כללי בכל מקום. כן, יהושע, רציתי להגיד משהו.

יהושע אילון:

כן, אני רוצה להגיד שאנחנו לא יכולים לוותר מצד אחד על אותם נערים ונערות שנמצאים במרכז העיר, אבל זה לא כל התמונה. אנחנו צריכים להבין קודם כל שבתוך כל שכונה אמור להיות רצף של שירותים שגם קידום נוער וגם הרווחה נותנת. זאת אומרת יש את נוח"ם, שהוא שלוחה של נוצ"ץ בשכונות. ואמור להיות,

לורה ורטון:

מה זה, נוח"ם?

יהושע אילון:

כן,

לורה ורטון:

סליחה, מה? אני לא מכירה את זה.

יהושע אילון:

נוח"ם. נוח"ם זה נוער חרדי מנותק.

לורה ורטון:

אה.

יהושע אילון:

זה עובדים סוציאליים ומדריכים שפועלים בתוך השכונות ואמורים ככה לאתר נוער בתוך השכונות ולבנות קבוצות של נערים בתוך השכונות. יש המון המון חיבורים גם עם קידום נוער בחלקים האלה, גם לנערים וגם לנערות. המטרה היא קודם כל כל הזמן להסתכל על רצף של שירותים ורצף של סיכון.

המטרה היא קודם כל לנסות לתת לא מעט מענים בתוך השכונות. כי מי ש-, כבר אותם נערים ונערות שמגיעים לאזור מרכז העיר, זה כבר לא מעט פעמים נוער שפחות, מאבד עניין בתהליכים, בתוכניות שיש בתוך השכונות או בתוך האזורים, הוא מחפש יותר אתגר ועניין בתוך מרכז העיר. זה עולם בפני עצמו שצריך לתת עליו את הדעת. יש לא מעט תוכניות גם בתוך אזור מרכז העיר, גם של קידום נוער וגם של הרווחה, של נוצ"ץ. יש יחידות איתור שפרוסות בלילות, גם של קידום נוער וגם של הרווחה. יש את הל"ם, יש לו מעט גם, הזכרתם את בניה,

כרמית ספיר וייץ:

אנחנו קיבלנו בפגישה הראשונה סקירה, הם כולם,

יהושע אילון:

לכן אני אומר, אני פה,

כרמית ספיר וייץ:

מבינים שיש מעט מאוד כוחות בשטח.

יהושע אילון:

שנייה, ברשותך,

כרמית ספיר וייץ:

יהושע.

יהושע אילון:

עוד שנייה אני אסיים ואני אשמח לשמוע אותך,

כרמית ספיר וייץ:

כן.

יהושע אילון:

אבל אני רוצה לדייק. אני פעם ראשונה פה במפגש הזה, אני רוצה להבין מה אנחנו רוצים מהמפגש הזה. כי באמת יש רצף של שירותים. לא הכול ורוד, כמו שאת אומרת, ויש הרבה מה לדייק, כמובן, ויש כאן חוסרים, אבל אנחנו צריכים קודם להבין שיש פה רצף מאוד מאוד רחב, שחלק מהרצף נמצא בשכונות, חלק מהרצף נמצא בתוך בתי ספר, וחלק מהרצף אמור גם להגיע למענים במרכז העיר, וגם כמובן ביחידות להתמכרויות. אבל אני מנסה להבין דרך המפגש הזה היום, ברצף הזה, במה אתם רוצים להתמקד?

לורה ורטון:

אני רציתי קודם כל להבין את המיפוי של הרצף הזה של השירותים עבור קטינים. כי הוועדה הזאת היא עוסקת בשימוש בסמים וסמים מסוכנים באופן כללי. וחשבתי בפעם הזאת לדבר ספציפית, כי לא עשינו את זה, על הנוער, על הקטינים, מה אפשר לעשות. אז אני, בינתיים אני רואה כמה נקודות. אלף, שכנראה יש מחסור בקב"סים, שזאת בעיה. בית, שהקב"סים כן, מה שכן נראה לי עובד די יפה זה הקשר בין הגורמים השונים, בין בתי הספר, הקב"סים והרווחה, והעניין הזה, קש"ר, שלא הכרתי את הראשי תיבות האלה. יש גם עניין של מה שקורה אם מישו יוצא מבית ספר, והטיפולם, האופציות השונות, או בתוך, כשהילד כן בבית או אפילו במצבים יותר חמורים, המסגרות החוץ-ביתיות. ואז, אם אני מבינה נכון, יש גם סיבה לדאגה מהעניין של האכיפה של המשטרה, שהיא די מוגבלת, וגם כפי ששמענו, גם מכרמית וגם משי, ששינו גם, עוד מישו דיבר, אני לא זוכרת, מבחינת הגישה, שיש באמת מדיניות של הקלה עם סמים קלים, מה שאולי, אני לא יודעת כמה אנחנו בתור עירייה יכולים להיאבק בזה, אבל יש לזה אולי השלכות מכיוון שיש נטייה להידרדר אם לא מטפלים בדבר אחד, ובכלל גם השינוי בגישה מבחינת החוק, ששוב זה כנראה מעבר ליכולתנו, למרות שאנחנו יכולים לעורר, או כמו שעשינו עם הקיצוצים הארציים, להתחבר לערים לאחרות להיאבק בזה, הנושא של הקלות בכלל במתן קנסות, ובזה שגם אם למישו יש, לא יודעת, הרבה מאוד מריחואנה עליו, שאי אפשר להאשים אותו בסחר, וגם, אלא בהחזקה שלא לשימוש עצמי, זה המונח, משהו כזה? אז זהו, בקיצור, אני מנסה להבין מזה, ובכלל, אלף מה יש, כדי שנבין את המיפוי, ובית, מה נקודות התורפה שאנחנו יכולים לעזור לטפל בהן. אז אם זה עוזר, תשובה לשאלתך, וגם אנשים אחרים אם רוצים להוסיף, אני מקווה שזה לפחות מובן. כן? רציתי עכשיו, אני לא יודעת, כמה קמר הגיעה, נינט? אני לא רואה, יש אנשים פה שאין להם שם שאני יכולה לזהות.

נינט:

לא.

לורה ורטון:

לא, אוקיי. אז אם ככה, אז אין לנו עוד מישו מתוך אגף החינוך, אבל אני רואה, למשל, שיש רחלי חינוך, אני לא יודעת מי זאת, אבל אולי את יכולה להגיד משהו על, אם אנחנו חוזרים לקצה השני של בתוך בתי ספר, איך מתייחסים? אם יש, אני לא יודעת איזה גופים, או ממנח"י, או דרך מנח"י, או גופים בתוך בתי ספר מתעסקים במניעה וטיפול.

שי צרף:

לורה, אני יכול להגיד מילה לגבי זה?

לורה ורטון:

כן, כן, בבקשה.

שי צרף:

אז אני ... לא אמרתי לכם אפילו ... בגדול, אני, יש לי, בכל תחנת משטרה בירושלים,

לורה ורטון:

כן?

שי צרף:

יש רכז מניעה. רכז המניעה מחויב, לא צריך, מחויב על פי יעדים לעשות הרצאות בבתי הספר, שחלק מההרצאות זה גם על נושאי סמים, אלכוהול, גלישה בטוחה, ועוד ים של נושאים, אז אנחנו מבחינת מניעה נמצאים שם כל הזמן. אין בית ספר שפונה אלינו ואנחנו לא נבוא וניתן את ההרצאה, ההרצאה המקצועית ביותר, העכשווית ביותר, כי מן הסתם כמו שאמרתי, החוקים משתנים וכל מיני דברים כאלו. אז אנחנו מבחינת מניעה נמצאים שם כל הזמן, כל הזמן. זה יכול ללכת לבית ספר הטוב ביותר וזה יכול ללכת לפנימייה הבעייתית ביותר, וזה כולם כולל כולם, כל בני הנוער בכל מחוז ירושלים.

לורה ורטון:

יש עדיין תוכנית, מילה קוראו לזה?

שי צרף:

יש מילה, נכון.

לורה ורטון:

אתה יכול להסביר מה זה ואיך זה עובד היום?

שי צרף:

אז אני אסביר.

לורה ורטון:

כן.

שי צרף:

אז העלית משהו יפה. מילה זה תוכנית שבעצם אג"ם עושה. אגם זה, אני לא אלאה אתכם מבחינת מה זה אג"ם, מה זה אח"ם, זה בעצם המש"קים, המש"קים של התחנות הם עושים את התוכנית הזאת שנקראת מילה. זו תוכנית של כמה מפגשים, פוגשים את בני הנוער, מדברים איתם על כל מיני נושאים, ובזה זה מסתיים. לנו עכשיו יש,

לורה ורטון:

ואיד, עם איזה נערים? זה נערים שהיו איתם בעיות או איד?

שי צרף:

... בעבר, בעבר, זה היה בני נוער שהיה להם פגישה אחת או שתיים עם המשטרה. היום זה כבר נהיה יותר חופשי, גם לבני נוער שאין להם אפילו תיק, שאפילו לא ראו משטרה, זה נהיה כבר יותר, יש הקלה בנושא הזה. לעומת זאת יש תוכנית שלנו, של אח"ם, שאני אחראי על התוכנית הזאת, כמו שאמרתי, כל רכז מניעה צריך לעשות גם הרצאות, ויש לו גם לעשות תוכנית ארוכת טווח, זה נקרא תוכנית מסע. מסע זה תוכנית בת 30 מפגשים לאורך כל השנה, מ-1.1 עד 31.12, 30 מפגשים, פוגש את בני הנוער, בדרך כלל זה נוער בסיכון בעיקר כי אנחנו רוצים לקחת את הנוער בסיכון ולהוציא אותם ממעגל הפשיעה. לשם אנחנו חותרים, אנחנו רוצים בעצם לכוון על שינוי, לשם אנחנו בעצם חותרים, וזה די דומה למילה, רק הרבה יותר מפגשים, ומקצועית זה הרבה יותר, כאילו מגיעים באמת אנשי נוער, ונותנים את ההרצאות ומדברים על כל הנושאים, זה לגבי הנושא של הפרויקטים, כמו שאמרתי, יש מקומות שעושים את זה גם במגזר הערבי. אני יכול להגיד לך שלדוגמת תחנת שועפט, למי שלא יודע, התחנה יושבת בנווה יעקב, בשכונת נווה יעקב, ועושה את זה במגזר הערבי. יש לנו תוכנית ה-30, אני מאמין שחלקכם שמעתם על זה, זה עם תחנת שלם, ושאר החבריה עושים את זה, דווקא גם, היה לנו לפני שנה עם פרויקט בינו, זה הבנות, בנות מהמגזר החרדי, תחנת לב הבירה עשתה את זה, וכל, יש בבית אריאל, אבל סגרו, אז אנחנו עכשיו נעשה את זה במקום אחר, כל אחד עושה את זה במקום שנכון לתחנה שלו, לאזור שלו.

לורה ורטון:

מי ה-, איד בחרים איזה נוער משתתף, האם זה חובה, או איד זה עובד?

שי צרף:

וואי, את לא תאמיני. אם יש לך נוער, הנה אני אומר לך, סתם אני אתן לך דוגמה, אנחנו פשוט מחפשים את הבני נוער האלה. אז כמו שאמרתי, בית אריאל היה לנו נח כי זה כבר מקום שיש לנו כבר, כמו שאומרים, קהל שבוי וכבר יש לנו את החבריה, אז רצנו עם המקום הזה. אבל לדוגמה עכשיו תחנת לב הבירה, בגלל שנכנס רב חדש לבנות של בינו, הוא אמר, אני כן רוצה קשר עם המשטרה, לא רוצה, אז עכשיו הם לא לוקחים פרויקט. אם יש לכם, מישו שומע על נערים או נערות שאתם רוצים לעשות להם פרויקט, להתחיל לעשות להם פרויקט, חברה, זה פרויקט מתנה. מתנה, פשוט מתנה. אין, זה פרויקט שכל כך מעשיר אותם. לוקחים אותם למכללה, לשוטרים, לוקחים אותם לבית משפט, לראות מה זה משפט, כל מיני דברים כאלה. אז אם יש לכם נערים או נערות שאתם רוצים לעשות להם פרויקט, יש לי עכשיו תחנה פנויה, תחנת לב הבירה, שיכולה להריץ פרויקט. אז מי שרוצה, ואם לא, אז גם שנה הבאה אנחנו נהיה בקשר מן הסתם, במהלך תחילת שנת 2026, ואם מישו רוצה להמליץ על איזה בני נוער שהוא רוצה לעשות להם פרויקט, אנחנו,

כרמית ספיר וייץ:

לקבוצה של כמה, בכמה מדובר?

שי צרף:

אפשר עד 20.

כרמית ספיר וייץ:

שי, אתה יכול להשאיר לנו טלפון שלך בצ'אט?

שי צרף:

מה זה?

כרמית ספיר וייץ:

אתה יכול להשאיר טלפון שלך בצ'אט?

שי צרף:

ברור, ברור, בטח.

כרמית ספיר וייץ:

מעולה.

שי צרף:

ברור.

לורה ורטון:

זה יהיה טוב, אבל אם מישהו נרשם לזה, הם מחויבים להמשיך? או איך זה עובד מבחינת המחויבות של הנערים?

שי צרף:

שאלה מצוינת, אני אגיד לך למה. למה אנחנו רוצים קהל שיישאר? כי בעצם רוצים לעשות את השינוי. אם אני אלך עכשיו, סתם לדוגמה, למקום כמו אתנחתא, אז הנערים כל שניה יכולים ללכת שם, אז בעצם ... לא מקבל, הוא לא יקבל את השינוי הזה, את ... להכיר את המשטרה אחרת, כל מיני דברים כאלה. אבל שיש לי מקום שהחבר'ה נשארים, סתם אני אתן דוגמה, קחו כיתת מבר באיזה בית ספר מסוים, הם לומדים כל השנה. אז אם אני הולך עם הכיתה הזו אז הכיתה הזו תעבור באמת את השינוי,

סתם אני נותן דוגמה. אבל אם אני אלך למקום כמו אתנחתא שכל שניה מתחלפים נערים, אז אני מאבד בעצם את המטרה של אותה תוכנית.

כרמית ספיר וייץ:

שקלתם להרכיב את ה-, נגיד, קבוצה אחת מסוכני שינוי בתוך בתי הספר? כלומר, לא ללכת מראש, לסמן את כיתת מב"ר מתוך הנחה שאולי הם ישר ילכו ל-, אני בוגרת ליד"ה, בוא, מב"ר, הפרויקט לא ידעו מה זה סמים ואני ידעתי מה זה טריפים, לא כי השתמשתי, אבל ראיתי את זה סביבי, ואני בת 150. זאת אומרת, זה לא סיפור חדש.

שי צרף:

את צודקת לגמרי.

כרמית ספיר וייץ:

אז אני שואלת,

שי צרף:

נכון, נכון, אני יודע מה את אומרת.

כרמית ספיר וייץ:

זאת אומרת, לקחת באמת סוכני שינוי, להפוך אותם,

שי צרף:

אז יפה,

כרמית ספיר וייץ:

לקחת כאלה עם פוטנציאל בעייתי ולהפוך אותם לחניך תורן.

שי צרף:

אז אני אגיד לכם, בטח שמעתם על פרויקט, וואי, אני עוד מעט איזכר בשם של הפרויקט הזה. זה שלוקחים מכל בית ספר מסוים, יש את הפרויקט הזה, אני חושב דווקא בחבריה של הקב"סים, איך, אני מנסה להיזכר. לוקחים מכל בית ספר כמה שגרירים,

כרמית ספיר וייץ:

בדיוק.

שי צרף:

ונותנים להם פרויקט מסוים. וממש, מלמדים אותם הכל, מלמדים אותם על אלכוהול, מלמדים אותם סמים, והם השגרירים שלנו בבית ספר. כי זה נער מדבר עם נער, הוא מדבר איתו באותו גובה עיניים, הוא מסביר לו, הוא יותר רלוונטי אליו כי הוא זה שבא ומשפיע עליו. אז יש את הפרויקט הזה, הספציפי הזה למה שאת מתכוונת. לא חשבנו על מה שאת אומרת, לקחת איזה כיתה יותר שגרירה, אבל את יודעת מה? העלית לי רעיון שאני,

כרמית ספיר וייץ:

אפילו אם לא כיתה, פשוט ייצוג של מכל כיתה תלמיד שהוא כזה מתנדנד, ואותו אפשר להרים למעלה, והוא גם יכול לסחוף איתו,

שי צרף:

אז העלית לי,

כרמית ספיר וייץ:

לכיוון טוב.

שי צרף:

מעולה. נכון, יש את פרויקט שגרירים, כמו שאמרתי, לוקחים מכל בית ספר, מפגשים אותם לאיזה ארבעה מפגשים, ביני ובינך זה נחמד, אבל זה לא בדיוק זה. מה שאת אומרת, אני, וואלה, שוקל, אני אעלה את זה בפני ... שידע שיש אפשרות כזו, נראה לי זה דווקא רעיון מצוין.

כרמית ספיר וייץ:

ואני אשמח לומר איתו, כאילו, לחשוב לפתח איתו את זה, בכיף.

שי צרף:

אין בעיה, בסדר גמור.

לורה ורטון:

אם יש גם מישהו אחר ממקום אחר שרוצה לעזור לארגן קבוצה כזאת, נראה לי שזאת הזדמנות, כי זה משהו, גם הם מפתחים, לא יודעת, גאוות יחידה, וזה משהו לטווח ארוך ויותר מעמיק,

שי צרף:

נכון, נכון.

לורה ורטון:

זה יכול להיות משהו.

שי צרף:

אני אומר לכם,

לורה ורטון:

אגב, גם ב-, זאת אומרת, גם במגזרים האחרים, השונים.

שי צרף:

שאלה, אני אשאל אתכם שאלה, כאילו בואו נהיה קונקרטיים. איך אני מארגן את הקבוצה הזאת? בואו נגיד, אני אומר לכם, אני ר. עם קבוצה כזאת. איך אני מארגן מכל בית ספר ונפגש עם בני הנוער הספציפיים האלה, פעם בשבוע? מעשית, צריך לחשוב גם על המעשית, איך אני עושה דבר כזה. זאת אומרת, המחשבה היא מאוד נכונה, מאוד יפה גם, אבל אני צריך גם לחשוב איך אני מרים את זה מעשית.

כרמית ספיר וייץ:

המפתח, אני חושבת,

לורה ורטון:

ענת, את יכולה,

כרמית ספיר וייץ:

הוא תמיד,

לורה ורטון:

לדמיין כזה דבר? ענת, נגיד, ילדים שאת מכירה מבתי הספר, שאת יכולה לאסוף עשרים, שלושים שיכולים להתאים לזה?

ענת לוי סלמן:

אלף, אני חושבת ששי מכיר אותנו, אפשר לקבוע שאנחנו נפגשים ועושים איזושהי ועדת היגוי לצורך העניין, וכל קב"ס שיש לו נערים שהוא חושב עליהם, ולבנות קבוצה כזאת, שי, אני חושבת שכן.

כרמית ספיר וייץ:

אבל לתת להם תחושה, אני חושבת, שזה כבוד להתקבל לזה, בפרפרזה, במשפט הידוע,

לורה ורטון:

שזה גאוות יחידה כזאת,

כרמית ספיר וייץ:

אני לא רוצה להשתייך למועדון שמקבל אותי אליו, אז כאילו, לא כל אחד וכאלה.

שי צרף:

מסכים, חבר'ה,

ענת לוי סלמן:

ברור ש ... , אני חושבת ש- ,

שי צרף:

אתם צריכים להבין, אם אתם תראו את הפרויקט, אתם תגידו, וואו, זה מתנה. באמת, לקבל פרויקט כזה של 30 מפגשים, ועושים להם ODT, והם מוציאים אותם לכל מיני מקומות, והם רואים כל מיני דברים, והם רואים תחילת משטרה, והם רואים חקירה, והם רואים דברים שאף אחד לא רואה, אז זה באמת מתנה.

כרמית ספיר וייץ:

אפשר לפתח איתם,

ענת לוי סלמן:

אני יכולה להעיד,

כרמית ספיר וייץ:

... על זה סדרת רשת, כאילו, אפשר לעשות עם זה מלא דברים שגם באמת יכולים לחולל את השינוי.

ענת לוי סלמן:

כרמית, אני אספר לך, אני אספר לך על, פעם השתתפתי במסיבת סיום של תוכנית מילה באחת משכונות העיר, לא אחשוף אותה, וזו הייתה פשוט גאווה לעמוד מהצד ולראות אותם כל כך שמחים, כל כך גאים, מלאים ב-, הם עם המשפחות שלהם. אני לא יודעת אם זה קיים עדיין, אבל זה יכול להיות מודל לתוכנית שאנחנו מדברים עליה עכשיו. שי, אני חושבת שיש על מה לדבר.

שי צרף:

בסדר גמור. אני איתכם. אהבתי את הרעיון מאד.

יפה אזולאי:

אני גם רוצה להגיד משהו.

לורה ורטון:

כן.

יפה אזולאי:

אנחנו בקידום נוער לאורך שנים, היה לנו עבודה משותפת עם המשטרה, לדעתי יש גם פרויקט שלושים במזרח העיר עכשיו.

אסד:

נכון, יש.

יפה אזולאי:

נכון?

אסד:

כן, כן, יש.

לורה ורטון:

אז נקרא פרויקט שלושים?

אסד:

פרויקט השלושים.

יפה אזולאי:

כן, יש לנו קבוצה של חבריה ממזרח העיר, בנים, שעושים איתם עבודה לאורך זמן רב. זאת אומרת, זה חבריה שבעצם יש להם תיקים פליליים וכולי, זאת אומרת, עושים איתם עבודה מאוד טובה. אפשר לחשוב על דברים משותפים, על להרחיב את העבודה המשותפת ביחד. זה בהחלט אפשרי.

כרמית ספיר וייץ:

אני גם התרשמתי שיש צמא מהצד, ממזרח העיר. דיבר פה מר, מנהל בית הספר, סליחה, אני על הפנים, אני פשוט אחרי לילות בלי שינה כמוכם.

לורה ורטון:

אסד. אסד.

כרמית ספיר וייץ:

בדיוק, ואני חושבת שיש ממש רצון. זאת אומרת, יש גם צורך. זה לא רק רצון, זה גם באמת יושב על צורך מהותי מאוד.

לורה ורטון:

כן.

כרמית ספיר וייץ:

והאוכלוסייה גדולה. כלומר, נראה לי שיש פה פוטנציאל אדיר.

לורה ורטון:

כן, זה מחזיר אותי גם לשאלה לגבי קב"סים במזרח העיר, כי ממה שאסד אמר, יש רק שלושה, אבל אולי אפשר גם להיעזר בהם או לאסוף את הקב"סים ולראות אם ביניהם אפשר יהיה להרכיב קבוצה כמו שביקשת, של 20, 30 ל-30 פגישות האלה. זה נשמע לך מתאים, שי? או, אני לא יודעת מי. מה?

שי צרף:

שנייה, אני רגע, אני, היית לי מקוטעת, עוד פעם, סליחה.

לורה ורטון:

אה. אני אומרת שאפשר אולי לפנות לקב"סים או לגורמים אחרים שפה, אבל ענת, אם זה נשמע לך מתאים, לפרט קצת על התוכנית ולהוציא מין קול קורא כזה, או ליידע גם את הקב"סים או גם כל גורם אחר שמעוניין באופציה כזאת, ואז יחד לראות אם אפשר להרכיב קבוצה.

שי צרף:

אפשר, אפשר, אבל אני כן יכול להגיד לך, דרך הקב"סים, זה שאין נושא שבית הספר עכשיו, בדרך כלל זה, את יודעת, זה נושאים, יש עכשיו בעיית, מישהו שלח תמונה של מישהי, אז זה משהו שבוער בבית הספר, אין נושא שהקב"ס יבוא ויבקש מאיתנו. בגלל זה חשוב מאוד, קודם כל, אני מאוד שמח להיות במפגש הזה שנכיר באמת אחד השני, זה דבר ראשון, מאוד מאוד חשוב. ואין נושא שהקב"ס יפנה אליי ולא יפתר לו הבעיה, שהוא יבקש ממני הרצאת נושא ספציפית, והוא לא יקבל את ההרצאה הזו מתי שהוא ירצה. אם זה לא אני יבוא רכז המניעה או בלש הנוער או לא חשוב מי, וידבר על הנושא. אם אנחנו רוצים ממש להרחיב את זה באמת כבר לקבוצה והכול, אנחנו כבר נדבר את זה, אני אדבר עם ... נוער, אני אעלה שעלה איזה רעיון כזה, שאני חושב שהרעיון הוא מצוין.

לורה ורטון:

כן.

שי צרף:

ואנחנו נדבר על זה.

לורה ורטון:

אוקי. אז תודה רבה, אני רואה, בינתיים קמר הגיעה. שלום לך, קמר.

קמר ג'ונידי:

שלום, היי.

לורה ורטון:

מה זה? מה?

קמר ג'ונידי:

שלום, היי.

דוברת:

שלום.

קמר ג'ונידי:

שלום לכולם.

לורה ורטון:

אוקי, אוקיי, שלום. אז אנחנו בעצם עשינו קצת הפוך, זאת אומרת, דיברנו עם המשטרה, דיברנו על חוץ ביתי וביתי וקב"סים, קידום נוער. וקמר היא מנהלת מחלקת בפיתוח חינוכי באגף החינוך הערבי, אז אם את יכולה להגיד משהו על הטיפול ב-, או מניעת סמים, טיפול בבעיות של התמכרויות בתוך בתי הספר, כי שמענו קצת על קידום נוער, רווחה, ועל גופים שפועלים ברצף מבית הספר, אבל את למשל בקשר עם הרווחה לגבי תלמידים? הצוותים יודעים לזהות ילדים בבעיה של התמכרויות? אם את יכולה לספר קצת על איך את רואה את הדברים.

קמר ג'ונידי:

אני, קודם כל, תודה רבה, אבל אני מאמינה שהזמנתם את הבן אדם הלא תואם לפגישה הזו, לוועדה הזו בכלל.

לורה ורטון:

אה, אוקי.

קמר ג'ונידי:

אני כאילו בחינוך הערבי, אוקיי?

לורה ורטון:

כן.

קמר ג'ונידי:

סגנית הממונה על החינוך היסודי.

לורה ורטון:

אוקי.

קמר ג'ונידי:

אנשים שקשורים יותר אולי אליכם היא נבילה מנא, אולי, אני מאמינה שהיא יותר קשורה לנושא והיא עובדת עם הקב"סיות והקב"סים והרווחה, והיא מקשרת את כולם. זה פחות מדבר אליי, והידע שלי ממש כל כך מצומצם לסוגיה הזו, אז סליחה שאני,

לורה ורטון:

אוקי.

קמר ג'ונידי:

אני קיבלתי זימון, אבל כאילו, קיבלתי זימון עכשיו, אבל לא הבנתי את הקשר, סליחה.

לורה ורטון:

אה, אוקיי, אז הזימון, נינט פה, אוקיי, אז כנראה שקיבלנו הפנייה לא נכונה. אני דווקא מכירה את נבילה, אבל משום מה מישהו הפנה אותי אלייך. אז האמת שאנחנו כבר בחמש וחצי שזה זמן סיום, אבל רק אציין שאני, לי זה היה מעניין לראות את המפגש של הרצף של הטיפולים פה, אני מקווה שבאמת המפגש עם שי והרעיון באמת לרתום, להיעזר גם ברווחה וגם בקב"סים, לאתר נערים ונערות שיתאימו לתוכנית כזאת, אז זה משהו שנוכל לעשות בתוך בתי הספר. ולגבי אנשים מחוץ לבית ספר, אולי אנחנו צריכים באמת להזמין בהזדמנות אחרת אנשים שמטפלים כמו בניהו דביר ואחרים שהם לא בבתי ספר אלא במסגרות אחרות, גם אם לצערי, הבנתי חלק מהמסגרות שהיו קיימות נסגרו בגלל גם שינוי במדיניות משרד הרווחה. אז תודה. קמר, אני מצטערת אם גייסנו את הבן אדם הלא נכון. אני רשמתי לי כמה נקודות לגבי דברים שאמרתי,

נינט:

... לורה, את שומעת? ... הפנתה אותנו.

לורה ורטון:

מה? סליחה?

נינט:

אליה מלארה אמרה שהיא אמורה לעלות, לכן אני, זימנו אותה.

לורה ורטון:

אה, אוקיי, אז בסדר. בכל אופן, אז רשמתי לי כמה נקודות לגבי המניעה, לגבי ה-, זאת אומרת, השאיפה שיהיה בכל שכונה כמו שנאמר הרצף הזה, על האופציה של הרכבת קבוצה כזאת, על הבדיקה לגבי הקב"סים שאולי חסרים, ואני גם שמחתי לראות שחלק מכם באמת כבר בקשר, בדרך הזה של הגוף, הקש"ר. אם עוד מישו רוצה להוסיף כאן לגבי דברים שנוכל לעשות אני אשמח. אני רק אוסיף שכמו שהתחלנו עם הטיפול של הסרטון הזה על המקרים היותר קשים של מכורים להרואין והגוף הזה, איך זה נקרא, זוהר, זה אולי משהו אחר שהוא לא נוגע רק בנערים אבל רציתי באמת לשמוע ולראות מה התיאומים ומה הקשרים בין מי שמטפל פה בקטינים גם, כי זה מורכב גם משפטית אפילו. מישו רוצה להוסיף איזה משהו, שנוכל?

כרמית ספיר וייץ:

לי יש הצעה,

לורה ורטון:

כן.

כרמית ספיר וייץ:

שאולי,

לורה ורטון:

כן.

כרמית ספיר וייץ:

אני לא יודעת, אני לא אעשה פרומו להצעה. אני חושבת שכדאי לזמן לפגישה הבאה את בנצי גופשטיין, אני אסביר למה.

לורה ורטון:

אני לא אזמין אותו, אבל אוקי.

כרמית ספיר וייץ:

אחרי בנצי מתהלכות חבורות שלמות. זה כמו החליף מהמלין, אבל מכיוון אחר. אני חושבת שהוא יוכל לספר יופי על השימוש בסמים, ואני חושבת שכדאי שהוא ידע שאנחנו רואים אותם גם, באופן כללי.

לורה ורטון:

אני מסכימה עם חלק ממה שאת אמרת, אבל אני לא אומין אותו. הוא חשוד ב-, אני חושבת שהוא כבר הועמד לדין על מספר סעיפים, אני גם הגשתי חומר לגביו, אז אני לא רוצה להזמין אותו אבל אני מקווה שאם כולנו נעבוד נכון אז הוא יהיה אלטרנטיבה פחות מושכת, פחות פופולארית ממה שהוא היום. יש משהו שלא דיבר? אני רואה, בן ציון קוראים לך? אתה רוצה להגיד משהו?

בן ציון גלינסקי:

היי, כן, שלום, אז אני מביטחון קהילתי. אז אצלנו יש כמה ווריאציות שנוגעות לוועדה כאן. שומעים אותי?

לורה ורטון:

כן.

בן ציון גלינסקי:

דבר ראשון יש לנו את הסיירות הורים, אז סיירות ההורים עצמם לא נתקלים באופן תדיר בשימוש של חומרים מסוכנים, אנחנו כן יודעים לפנות לגורמי המקצוע. כלומר, גם הרכזים של סיירות ההורים בהדרכות של ההורים, יש להם איזשהו ספר טלפונים להורים במקרי חירום שבו הם נתקלים בשימוש בחומרים ככה שהם יכולים לפנות מיד. לגבי, יש לנו רכזי מניעה בתוך בתי ספר, רכזי מוגנות. אז בכיתות הצעירות יותר, בוא נאמר ו' עד ח' אז יש שימוש, אבל זה לא עולה לשיח בדרך כלל בבית ספר. כלומר, יותר בפרטני יכולים לשמוע על דברים כאלה ואחרים. בכיתות הגבוהות יותר, מכיתות ט' זה ממש על השולחן, זה מדובר בשימוש, זה לא מוסתר, זה, כן, בהחלט יש לזה תופעה נרחבת, זה שתי נקודות שרציתי לדייק.

לורה ורטון:

ורכזי מניעה, זאת אומרת, אתם, שוב, אני חושבת שהקשרים חשובים. רכזי מניעה, אתם קשורים לקב"סים? אתם קשורים לקידום נוער?

בן ציון גלינסקי:

אנחנו,

לורה ורטון:

לרווחה?

בן ציון גלינסקי:

לא, לא,

לורה ורטון:

מה?

בן ציון גלינסקי:

ביטחון קהילתי, אנחנו תחת פדגוגיה, תחת חינוך. אוקי?

לורה ורטון:

אהה.

בן ציון גלינסקי:

בעצם כמו שהזכירו קודם, אנחנו עובדים גם עם המשטרה, גם עם כל הגופים שנמצאים בעצם במרחב של ביטחון קהילתי, בעצם אנחנו שייכים תחת הבט"פ, ושם, יש לנו, כמו שאמרתי לך, יש לנו רכזי מוגנות בתוך בתי ספר.

לורה ורטון:

בכל בתי הספר?

בן ציון גלינסקי:

הלוואי. לא.

לורה ורטון:

לא.

בן ציון גלינסקי:

הלוואי.

לורה ורטון:

כמה יש בעיר למשל, אתה יודע?

בן ציון גלינסקי:

יש לנו בכל העיר כתריסר,

לורה ורטון:

תריסר.

בן ציון גלינסקי:

רכזי מוגנות, והלוואי ויגדילו לנו את התקציב ונוכל לגדול חזרה. אנחנו, כרגע הודיעו אצלנו על צמצומים.

לורה ורטון:

כן, זהו, על זה דיברתי בתחילת הישיבה,

בן ציון גלינסקי:

כן.

לורה ורטון:

ובזה סיימנו את הישיבה הקודמת, עם פנייה, הוצאנו מכתב בנושא הזה. טוב, זה עוד גורם שחשוב במיפוי. אולי גם אתה יכול להיות פונקציה, אם ככה, אם שמעת על ההצעה של שי מהמשטרה, להרכיב קבוצה, אז אולי תוכל, ...

בן ציון גלינסקי:

כן, אני חושב ששי כבר ישב, לא איתי, שי ישב עם הבוסית שלי, עם אווה שמש. נכון, שי?

לורה ורטון:

אה, אווה, כן, היא הייתה בישיבה הקודמת.

שי צרף:

... הקשר עם הרשות לביטחון קהילתי הוא הדוק, הוא הדוק. אני עם אווה ולפני זה עם מוריה, הוא קשר תמידי, במיוחד בנושא הזה של בתי הספר, אם זה כל התכניות הארוכות טווח והכל. אז הקשר איתם הוא פנטסטי, שישאר ככה.

לורה ורטון:

אוקי. טוב, אז אני שמחה, זה לא תמיד קורה ככה ואני שמחה שיש באמת קשר בין הגורמים, כי זה לפעמים, בעיניי זה אחד מהדברים שחובה על העירייה לנסות לעשות וגם אני בוועדה הזאת, לנסות

לוודא שהגורמים עובדים בשיתוף. אז אני חושבת שכאן נסיים, קצת עברנו את הזמן. אני מודה לכל מי שהגיע, ואם יש לכם עוד מחשבות או הצעות תגידו לי. אני רשמתי את הרעיונות של באמת המקומות שהם לא בית ספר ולא ברצף הזה אלא עומדים במקומות אחרים כמו בניהו ואחרים, גם לראות אולי, אני אוכל לברר, שיהיה לנו את המידע בפעם הבאה על איזה מסגרות חוץ ביתיות עדיין קיימות, כי חלק לצערי נסגרו. תודה רבה, אני עכשיו אסגור את הישיבה ואת הקישור, ותודה לכל מי שהשתתף.

כרמית ספיר וייץ:

תודה רבה.

שי צרף:

תודה לכולם.

לורה ורטון:

ביי ביי, תודה, נהיה בקשר.

סיום הדיון